



RAZEM FILMOWI:

IO / EO

reż. Jerzy Skolimowski, 2022

MFF Cannes 2022 – Nagroda Jury (Konkurs Główny), Soundtrack Award (Paweł Mykietyn);
Oscary 2023 – Najlepszy Film Międzynarodowy (oficjalny polski kandydat)

Czas trwania: 86 min.

Scenariusz: Jerzy Skolimowski, Ewa Piaskowska

Produkcja: Polska, Włochy

Zdjęcia: Michał Dymek

Obsada: Sandra Drzymalska, Isabelle Huppert, Lorenzo Zurzolo, Mateusz Kościukiewicz, Tomasz Organek, Mateusz Murański, Saverio Fabbri, Lolita Chammah, Agata Sasinowska, Anna Rokita, Michał Przybyśławski, Gloria Iradukunda, Piotr Szaja, Aleksander Janiszewski

„IO” to poetycki film drogi będący autorskim manifestem na temat relacji człowieka z naturą. Tytułowy IO – niewinny osiołek – błądzi niczym Odyseusz, przemierzając całą Europę. Mistrz polskiego kina, Jerzy Skolimowski, dokonuje na widzu emocjonalnej wiwisekcji, zmuszając go do spojrzenia na tytułowego bohatera przez pryzmat zarówno jego przyjaciół, jak i oprawców. To film, w którym ścierają się światopoglądy, almanach XXI wieku, przestrzeń, w której znalazło się miejsce zarówno na refleksję nad naturą, jak i aspektami metafizycznymi.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

Podpis zdjęcia: ***IO, reż. Jerzy Skolimowski, 2022***



W MEDIACH

«(...) „IO”, film o onomatopiecznym tytule, od imienia pewnego osiołka i zarazem od dźwięku jego rżenia, to hołd dla francuskiego klasyka oraz luźna wariacja na temat jego przedostatniego filmu, „Na los szczęścia, Baltazarze”. Opowieść o zwierzęciu, ergo – o człowieku.»

– Michał Walkiewicz, Filmweb, przeczytaj recenzję [TU](#)

«Skolimowski z wielkim sukcesem rozporządza nie tylko gonitwą myśli, ale także ekranową emocją.»

– Tomasz Poborca, „Pełna Sala”, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Jerzy Skolimowski

Jeden z najważniejszych polskich reżyserów, a także scenarzysta, aktor filmowy, poeta i malarz urodzony w Łodzi, gdzie w latach 1960-63 studiował reżyserię w PWSFTviT. Realizował filmy m.in. w Anglii, USA i we Włoszech. Jego twórczość została wielokrotnie doceniona na prestiżowych festiwalach, czego przykładem jest dwukrotny tytuł laureata Nagrody Specjalnej Jury na MFF w Cannes za „Wrzask” i „IO”. Członek Europejskiej Akademii Filmowej (EFA).

TATA/DAD

reż. Anna Maliszewska, 2022

Festiwal Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni 2022 – udział w konkursie głównym

Czas trwania: 115 min.

Scenariusz: Anna Maliszewska, Przemysław Chruścielewski

Produkcja: Polska, Ukraina



Zdjęcia: Kajetan Plis

Obsada: Eryk Lubos, Polina Gromova, Klaudia Kurak, Sonia Roszczuk, Maria Svizhinska, Zofia Jankowska, Joanna Gonschorek, Jacek Grondowy, Michał Włodarczyk, Marta Malikowska, Oksana Cherkashyna, Sergei Solovyov, Yevheniia Muts, Mariya Severin, Markiyan Betzko

Takiego filmu nie powstydzilby się Sean Baker („Florida Project”, „Red Rocket”). „Tata”, fabularny debiut Anny Maliszewskiej to kino drogi wielkiej próby. Filmowy Michał (w tej zupełnie nietypowej dla siebie roli Eryk Lubos) jest kierowcą TIRa i ojcem samotnie wychowującym córkę Miśkę (Klaudia Kurak). Długie godziny za kółkiem oraz desperackie poszukiwanie dobrego zarobku rozdzielają ojca i córkę na długie tygodnie. Podczas gdy dla Michała najważniejsze jest dostarczyć towar na czas, jego córka przyjaźnia się z Leną – Ukrainką, wnuczką swojej niani. Niefortunne zdarzenie otwiera opowieść na aktualny jak nigdy przedtem temat. To historia o wzajemnej akceptacji i zacieraniu granic, w której najważniejsze jest dobro drugiego człowieka – nie ważne, po której stronie granicy się urodził.

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Tata, reż. Anna Maliszewska, 2022*

W MEDIACH

«Barwnie zrealizowany film o uciekaniu przed swoimi demonami z uroczą relacją ojca i córki, w tle autostrada i pokonane kilometry w drodze z Polski do Ukrainy – przyznam, że nie miałem dużych oczekiwań. „Tata”, film Anny Maliszewskiej, zapowiadał się jako połączenie kina drogi z dramatem obyczajowym, w którym postać grana przez Eryka Lubosa będzie twardym i nieugiętym gościem, ale na koniec zrozumie, że od początku swoje największe szczęście miał pod ręką. Wydawało mi się, że historia na siłę będzie przyciągać do ekranu niewyjaśnionymi sprawami i dziecięcą perspektywą, która jak zawsze obnaża



tendencję dorosłych do komplikowania spraw. Miło mi oznajmić, że się pomyliłem – „Tata”, wzorem wielu filmów tego typu powstających w innych miejscach na świecie, przybliży nas do ludzi i pokazuje różne punkty widzenia, dodając do tego ogrom ciepła i niesamowitej energii.»

– Michał Kujawiński, NaEkranie, przeczytaj recenzję [TU](#).

BIO

Anna Maliszewska

Urodzona w Gdyni polska dziennikarka i reżyserka. Absolwentka dziennikarstwa na Uniwersytecie Warszawskim. Przez wiele lat pracowała w telewizjach muzycznych – MTV Polska, Atomic TV gdzie zajmowała się wizerunkiem stacji. Reżyserka i realizatorka teledysków, współpracowała z wykonawcami, do których należą: Kayah, Andrzej Piaseczny, Myslovitz. Maliszewska jest także autorką kilku filmów dokumentalnych. „Tata” to jej pełnometrażowy, fabularny debiut.

JOHNNY

reż. Daniel Jaroszek, 2022

FPPF w Gdyni 2022 – Nagroda Publiczności, Nagroda za główną rolę męską (Piotr Trojan)

Czas trwania: 119 min.

Scenariusz: Maciej Kraszewski

Produkcja: Polska

Zdjęcia: Michał Dąbal

Obsada: Dawid Ogrodnik, Piotr Trojan, Beata Zygarińska, Grażyna Bułka, Maria Pakulnis, Joachim Lamża, Marta Stalmierska, Jakub Nosiadek, Anna Dymna, Witold Dębicki, Magdalena Czerwińska, Michał Kaleta, Jerzy Owskiak



„Johnny” to debiut Daniela Jaroszka, a zarazem jedna z najbardziej wyczekiwanych polskich produkcji tego roku. Biograficzny film, który chwyta za serce i zarazem rozśmiesza do łez. Inspirująca opowieść o zwyciężaniu zła dobrem – taktyce stosowanej przez legendarnego ks. Jana Kaczkowskiego, głównego bohatera, w którego wcielił się Dawid Ogrodnik. Tytułowego Johnny'ego poznajemy z perspektywy jego podopiecznego – Patryka (Piotr Trojan). Rodząca się między duchownym a młodym przestępcą przyjaźń odsłania to, co jest istotą w relacji z drugim człowiekiem. Nieszablonowa i pełna zwrotów akcji historia przeplata mistycyzm z wulgarnością, kruchość z agresją oraz ból z humorem.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

W MEDIACH

«Ten film może dać siłę wielu osobom i zmusić do przemyśleń»

– Anna Dymna, przeczytaj więcej [TU](#)

«Film Johnny to emocjonalny rollercoaster, który na przemian bawi i wzrusza, przeraża i rozczula. Fabuła przeprowadza nas od skrajnie mrocznych momentów, przez walkę z samym sobą i zewnętrznym światem, aż do znalezienia sensu i nadziei. Emocje będą buzować w widzach nie tylko przez cały seans, ale też wiele godzin po nim – opowiada o projekcie reżyser, Daniel Jaroszek.»

– Jarosław Gośliński, Zwrotnik raka, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Daniel Jaroszek

Fotograf i reżyser urodzony w 1989 roku. W pracy zawodowej zajmuje się głównie reklamą. Jako pierwszy fotograf zdobył koronę w uznanym w branży reklamowej konkursie KTR – jego prace zostały wyróżnione złotem, srebrem i brązem. Tworzy również teledyski – wyreżyserował m.in. teledysk do utworu Dawida Podsiadło – *Trofea*, który zdobył dwie



nagrody na 27. Festiwalu Polskich Wideoklipów Yach Film 2019; *BUBBLETEA* w wykonaniu Quebonafide i Darii Zawiałów. Jego fotografie charakteryzują się nieoczywistą kompozycją, połamanymi sylwetkami.

SILENT TWINS / THE SILENT TWINS

reż. Agnieszka Smoczyńska, 2022

FPPF w Gdyni 2022 – Złote Lwy dla Najlepszego Filmu; MFF Cannes 2022 – Un Certain Regard

Czas trwania: 114 min.

Scenariusz: Andrea Seigel, na podstawie książki Marjorie Wallace

Produkcja: Polska, Wielka Brytania, USA

Zdjęcia: Jakub Kijowski

Obsada: Letitia Wright, Tamara Lawrance, Nadine Marshall, Jodhi May, Treva Etienne, Michael Smiley, Leah Mondesir-Simmonds, Eva-Arianna Baxter, Amarah-Jae St. Aubyn, Jack Bandeira, Declan Joyce, Kinga Preis

Prawdziwa historia June (Letitia Wright) i Jennifer Gibbons (Tamara Lawrance) opowiedziana z czułością, która dawno nie miała należytej reprezentacji na wielkim ekranie. Smoczyńska kieruje swoją kamerą na czarnoskóre bliźniaczki, które będąc dziećmi, umilkły dla świata zewnętrznego. Zdane na siebie i wewnętrzny świat, porozumiewają się ze sobą z dala od świata zewnętrznego. Coś tak oczywistego, jak komunikacja, zostaje przemyślana na nowo; staje się polem zarówno do kontemplacji, jak i eksperymentu. „Silent Twins” to jeden z największych hitów tegorocznego Cannes i wielki zwycięzca FPPF w Gdyni. Smoczyńska powraca, udowadniając, że perspektywa wewnętrzna i ukryte światy to rejony kultury, w których czuje się doskonale.



W MEDIACH

«Aktorki potrafią na ekranie sprzedać siłę swoich spojrzeń, gestów i sytuacji, kiedy jedna z sióstr przejmuję dominację nad drugą. Ich kruchość, błyskotliwość, ale też bujna wyobraźnia sprawiają, że cała ta mieszanka tworzy napięcie romansujące z horrorem, ale w sposób bardzo subtelny. Niepokój wzmacniany jest przez spojrzenie bohaterki na świat, ich nieprzystawalność do niego i momentami ta ekscytacja wzrasta, gdy siostry dokonują pierwszych przestępstw.»

– Michał Kujawiński, „Na ekranie”, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Agnieszka Smoczyńska

Reżyserka, autorka scenariuszy, laureatka dziesiątek nagród. Absolwentka kulturoznawstwa i reżyserii na WRiTV UŚ w Katowicach. Jej krótkie metraże cieszyły się uznaniem jury i publiczności wielu festiwali. W pełnym metrażu zadebiutowała w 2015 bezkompromisowymi „Córkami dancingu”, które przyniosły reżyserce Orła w kategorii Odkrycie roku, Nagrodę za Najlepszy Debiut na FFFF w Gdyni, a także szereg wyróżnień za granicą (w tym selekcja Sundance). Smoczyńska jest laureatką Global Filmmaking Award ufundowanej przez Sundance Institute. Jej świetnie przyjęty film „Fuga” miał swoją premierę na festiwalu w Cannes, podobnie jak jej najnowszy, pierwszy anglojęzyczny film „Silent Twins”.

KIERUNEK: DANIA

Sekcja przygotowana we współpracy z Ambasadą Królestwa Danii w Warszawie.

NAJGORSZY CZŁOWIEK NA ŚWIECIE / THE WORST PERSON IN THE WORLD
reż. Joachim Trier, 2022



MFF Cannes 2021 – Nagroda dla Najlepszej Aktorki (Renate Reinsve); Oscary 2022 – nominacja w kategoriach Najlepszy Film Międzynarodowy i Najlepszy Scenariusz Oryginalny

Czas trwania: 128 min.

Scenariusz: Eskil Vogt, Joachim Trier

Produkcja: Dania, Norwegia, Szwecja, Francja

Zdjęcia: Kasper Tuxen

Obsada: Renate Reinsve, Anders Danielsen Lie, Herbert Nordrum

Epopeja o pokoleniu millenialsów, rozdartych między związkami a karierą. Bohaterom towarzyszy permanentna niepewność, czy pogoń za sukcesem jest tym, czego chcą od życia. „Najgorszy człowiek na świecie” to podzielona na dwanaście rozdziałów opowieść o trzydziestoletniej Julii. Kunsztowne zdjęcia Kaspера Tuxona sprawdzają się w portretowaniu zarówno bohaterów, jak i mieszkań w stylu boho, przedmieść i wielkich biurowców. Świetna i niejednokrotnie nagradzana główna rola (Renate Reinsve – nominacja do Oscara w kategorii Najlepsza Aktorka Pierwszoplanowa) przenosi widza w wiarygodny, bogaty świat i zarazem osobistą historię. Joachim Trier z wrażliwością podchodzi do swojej bohaterki i prezentuje portret psychologiczny bogaty w tony zarówno poważne, jak i humorystyczne.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Najgorszy człowiek na świecie, reż. Joachim Trier, 2021*

W MEDIACH

«Ten projekt nie mógłby się udać bez świetnej aktorki w roli Julii. To właśnie twarzy, emocjom i przeżyciom bohaterki musimy uwierzyć, by cała reszta miała prawo działać. Na



szczęście wcielająca się tu w „Najgorszego człowieka na świecie” mało znana Renate Reinsve stworzyła prawdziwie wybitną kreację.»

– Marcin Prymas, Pełna Sala, przeczytaj recenzję [TU](#).

«Trierowi udało się zbudować z niepozornej dramaturgii fenomenalnie przekonującą diagnozę uczuć współczesnych trzydziesto- i czterdziestolatków.»

– Grzegorz Brzozowski, Kultura Liberalna, przeczytaj recenzję [TU](#).

«Film zaskakuje w najbardziej nieoczekiwanych momentach, fundując nam zabiegi formalne jak z kinematograficznego spa: scenę zakochania Trier pokazuje jako nieskrępowany bieg przez zatrzymane w czasie miasto, a groteskowy narkotykowy trip zakończony triumfalnym rzutem zużyтым tamponem to po prostu mistrzostwo w swojej kategorii.»

– Barbara Jaros, Onet Film, przeczytaj recenzję [TU](#).

BIO

Joachim Trier

Urodzony w 1974 r., wychowany w rodzinie o tradycjach artystycznych. Był studentem szkół filmowych w Danii i Wielkiej Brytanii (konkretnie European Film College w Danii i National Film and Television School w Wielkiej Brytanii). W swojej twórczości rozpoznawany jest głównie jako reżyser poruszający tematy tożsamości i rozterek egzystencjalnych. Za swoją twórczość otrzymał wiele wyróżnień, w tym nagrodę za reżyserię filmu „Reprise. Od początku raz jeszcze...” na festiwalu w Karlowych Warach.

BEAUTIFUL BEINGS / BERDREYMI

reż. Guðmundur Arnar Guðmundsson, 2022



MFF Berlinale 2022 – Nagroda Label Europa Cinemas, Międzynarodowy Festiwal Mastercard OFF CAMERA 2022 – Nagroda FIPRESCI; Oscary 2023 – Najlepszy Film Międzynarodowy (oficjalny islandzki kandydat)

Czas trwania: 123 min.

Scenariusz: Guðmundur Arnar Guðmundsson

Produkcja: Islandia, Szwecja, Dania, Holandia, Czechy

Zdjęcia: Sturla Brandth Grøvlen

Obsada: Birgir Dagur Bjarkason, Áskell Einar Pálmason, Viktor Benóný, Benediktsson, Snorri Rafn Frímansson, Sunna Líf Arnarsdóttir, Kamilla Guðrún Lowen, Kristín Ísold Jóhannesdóttir, Ísgerður Elfa Gunnarsdóttir

W swoim drugim, po „Sercu z kamienia”, filmie Guðmundur Arnar Guðmundsson skupia się na grupie młodych chłopaków, którzy zmagają się z patologią, a nawet brutalną przemocą ze strony rówieśników. Wśród nich Balli, cichy czternastolatek, który akceptację znajduje jedynie w niespodziewanie poznanej trójce rówieśników. Nowa znajomość to dla niego szansa, by choć na chwilę zapomnieć o uzależnionej od narkotyków matce oraz społecznym linczu. Tak rodzi się dynamiczna, pełna uroku relacja oparta na lojalności i wzajemnej pomocy. Chłopcy muszą jednak zdecydować – jak żyć, by nie powtórzyć błędów rodziców i nie pogrążyć się w toksycznym chaosie. Poruszająca opowieść o wspólnotce, której daleko od banałów i emocjonalnego szantażu.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Beautiful Beings*, reż. *Guðmundur Arnar Guðmundsson*, 2022

W MEDIACH



«Islandczyk [Guðmundur Arnar Guðmundsson] w malowaniu portretów swoich bohaterów jest niezwykle delikatny, a jednocześnie zachowuje dystans do ich czynów. Nie rozpatruje ich w kategorii dobra lub zła, a raczej nieuniknionego determinizmu, z którym muszą się zmierzyć jako dzieci z rozbitych, przemocowych rodzin.»

– Agnieszka Pilacińska, Pełna Sala, przeczytaj recenzję [TU](#)

«Ta niesamowicie subtelna i refleksyjna opowieść, sięgając po często ekstremalne życiowe sytuacje i zaglądając w bardzo mroczne zakamarki psychiki bohaterów, jest jednocześnie zmienna i wielogłosowa jak życie – zwykle do bólu realistyczna, chwilami pełna lęku, momentami szczęśliwa.»

– Antonina Bajer, OFF Camera, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Guðmundur Arnar Guðmundsson

Urodzony Reykjavíku w 1982 roku islandzki reżyser. Filmowy świat usłyszał o nim po raz pierwszy w 2013 roku, kiedy jego krótkometrażowy „Fiord wielorybów” wygrał Złotą Palmę w Cannes. Islandczyk jednak nie spoczął na laurach. Jego pełnometrażowy debiut „Serce z kamienia” to doceniony na całym świecie (również w Polsce, gdzie zdobył nagrodę dla reżysera podczas Warszawskiego Festiwalu Filmowego) opowieść o Thorze i Christianie, w której rodzi się nieoczywista miłość. Guðmundsson zdobył za ten film również prestiżową nagrodę Lwa Queer za najlepszy film o tematyce homoseksualnej. Kino Guðmundssona to zaangażowane w problemy współczesnego świata czułe światy, do których bezustannie chce się wracać.

PRZEŻYĆ / FLUGT

reż. Jonas Poher Rasmussen, 2021

Pokaz zapowiadający nadchodzącą edycję Festiwalu Człowiek w zagrożeniu



Oscary 2022 – Najlepszy Pełnometrażowy Film Animowany, Najlepszy Pełnometrażowy Film Dokumentalny, Najlepszy Pełnometrażowy Film Międzynarodowy – nominacje, Złote Globy 2022 – Najlepszy film animowany – nominacja, BAFTA 2022 – Najlepszy Film Animowany, Najlepszy Film Dokumentalny – nominacje, MFF w Cannes 2020 – oficjalna selekcja, Europejska Nagroda Filmowa – Najlepszy Film Dokumentalny, Najlepszy Film Animowany

Czas trwania: 90 min.

Scenariusz: Jonas Poher Rasmussen, Amin Nawabi

Produkcja: Dania, Francja, Szwecja, Norwegia, USA, Wielka Brytania

Obsada: Amin Nawabi, Daniel Karimyar, Fardin Mijdzadeh, Milad Eskandari, Belal Faiz, Elaha Faiz, Zahra Mehrwarz, Sadia Faiz, Georg Jagunov

Animowany film dokumentalny, który zdobył na całym świecie blisko 100 nagród, był także nominowany do Oscara w trzech kategoriach. Poruszająca historia Amina, który u progu małżeństwa musi rozliczyć się ze swoją trudną przeszłością. Nastoletni chłopak razem z matką i rodzeństwem ucieka z ostrzeliwanego Afganistanu do Europy. Od trudnego dzieciństwa, dorastania i odkrywania swojej seksualności, aż po dorosłe zmierzenie się z własnym dziedzictwem. To opowieść o ucieczce od poczucia straty. „Przeżyć” to wizualnie wysmakowana produkcja, która zachwyliła krytyków i widzów, przywołująca na myśl inną nagradzaną na całym świecie animację „Walc z Baszirem” (reż. Ari Folman, 2008).

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Przeżyć, reż. Jonas Poher Rasmussen, 2021*

W MEDIACH

«„Przeżyć” odbiera się trochę jak powieść graficzną, zbudowaną na silnych metaforach



wizualnych, niedopowiedzianą i za krótką, gdyż ma pracować w głowie czytelnika. Głównym obrazem w filmie staje się wielki statek wycieczkowy, który napotyka łupinę pełną uchodźców, wiwatujących w nadziei, że los wreszcie zesłał im pomoc. Cóż, silne jest złudzenie, że ktoś widząc, jak cierpisz, zrozumie twój los.»

– Adriana Prodeus, Kino, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Jonas Poher Rasmussen

Urodzony w 1981 w duńskim Kalundborg, reżyser i scenarzysta. Rasmussen to uznany dokumentalista, który do tej pory zrealizował cztery filmy. Kino Duńczyka opiera się na prawdziwych historiach. Reżyser delikatnie i z szacunkiem podchodzi do swoich bohaterów. Jego największe osiągnięcie, „Przeżyć” nominowane było aż do trzech Oscarów. Jako pierwszy film w historii rywalizował równocześnie o nagrodę dla filmu międzynarodowego, animowanego i dokumentalnego.

ZUPEŁNIE NORMALNA RODZINA / PERFECTLY NORMAL FAMILY

reż. Malou Reymann, 2020

MFF w Rotterdamie 2020 – Nagroda Big Screen Award; Robert 2020 – nagroda za najlepszą charakteryzację i najlepszy film familijny

Czas trwania: 93 min.

Scenariusz: Malou Reymann, Rune Schjøtt, Maren Louise Käehne

Produkcja: Dania

Zdjęcia: Sverre Sørdal

Obsada: Mikkel Boe Følsgaard, Kaya Toft Loholt, Hadewych Minis, Jessica Dinnage, Neel Rønholt



Reżyserski debiut Malou Reymann podejmuje niezwykle trudny i delikatny zarazem temat. Jedenastoletnia Emma dowiadyuje się, że jej ojciec poddaje się korekcji płci. Problematyka tożsamości i akceptacji jest dodatkowo naznaczona sytuacją rodzinną, która angażuje wszystkich bliskich. Jednocześnie dla reżyserki nie jest to zupełna abstrakcja. Jej doświadczenie pokrywa się z przeżyciami młodej Emmy, a w film wmontowane zostały prywatne nagrania z rodzinnego archiwum Reymann. „Zupełnie normalna rodzina” kojarzy się z „Girl” Lukasa Dhonta czy „Na zawsze Laurence” Xaviera Dolana, dodając przy tym zupełnie nową, bo dziecięcą perspektywę. Szerokie spojrzenie na stojący przed rodziną dylemat to zarazem pytanie o to, jak poukładać sobie życie na nowo.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#).

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Zupełnie normalna rodzina, reż. Malou Reymann, 2020*

W MEDIACH

«Film, który uznaje, że dzieci mogą kochać swojego rodzica i szanować jego decyzję, mimo iż cierpią w wyniku dokonanych wyborów.»

– Wendy Ide, Screen Daiy [tłum. własne], przeczytaj recenzję [TU](#).

«To łagodnie potraktowany, bardzo delikatny temat, skupiający się na wielu aspektach: samoakceptacji, wielu fazach adaptacji, dojrzewaniu młodych ludzi, społecznym dyskomforcie i bezwarunkowej miłości. Członkowie rodziny dojrzewają bez pośpiechu, odnajdując na nowo swoje miejsce tak, by nie stracić zbudowanych uczuć do siebie nawzajem. Nic tu nie jest na pokaz, są tylko szczere uczucia i troska, z którą nietrudno się utożsamić.»

– Always Good Movies [tłum. własne], przeczytaj recenzję [TU](#).



BIO

Malou Reymann

Urodzona w 1988 r., pochodząca z Holandii scenarzystka, aktorka i debiutująca reżyserka. „Zupełnie normalna rodzina” to jej pierwszy film pełnometrażowy, za który zdobyła liczne nagrody, m.in. na festiwalach w Danii, Rotterdamie, na Molodist i Odense.

NIEWINIĄTKA/THE INNOCENTS

reż. *Eskil Vogt, 2021*

European Film Awards 2021 – Nagroda za dźwięk; MFF Cannes 2021 – Un Certain Regard; Amanda Award, Norway 2022 – nagrody w kategoriach najlepsze zdjęcia, montaż i dźwięk; Fantastic Fest 2021 – nagroda w kategorii Najlepszy Reżyser

Czas trwania: 117 min.

Scenariusz: Eskil Vogt

Produkcja: Norwegia, Finlandia, Dania, Szwecja, Francja, Wielka Brytania

Zdjęcia: Sturla Brandth Grøvlen

Obsada: Raket Lenora Fløttum, Alva Brynsmo Ramstad, Sam Ashraf, Mina Yasmin Bremseth Asheim, Ellen Dorrit Petersen, Morten Svartveit, Kadra Yusuf

„Niewiniątka” to mieszanka horroru, thrillera psychologicznego i science-fiction. Czworu dzieci podczas wakacji odkrywa swoje nadprzyrodzone moce i tworzy tajemny, wyizolowany świat. Ich hermetyczna rzeczywistość rządzi się własnymi prawami, często okrutnymi i bezwzględными. Niewinna zabawa przeradza się w cichą walkę toczoną między sobą. Stały współpracownik Joachima Triera Eskil Vogt (scenarzysta „Głośniej od bomb” czy „Najgorszego człowieka na świecie”) tworzy niezwykle napięcie głęboko oddziałujące na widza. To zapierające dech w piersiach widowisko z nutą *coming of age*. Skandynawska estetyka wciąga w oryginalną atmosferę grozy i podnosi ciśnienie.



W MEDIACH

«Film „Niewiniątka” to mocny thriller psychologiczny, który umiejętnie i stopniowo podbija emocje u widza. Twórcy, posługując się skromnymi środkami, wybornie operują zabiegami w surowym stylu kina skandynawskiego, aby podnieść nam puls.»

– Marcin Świątkowski, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Esquil Vogt to norweski reżyser, scenarzysta i producent filmowy. Od lat współpracuje z Joachimmem Triierem, z którym w 2022 roku zdobył wspólną nominację do Oscara za film „Najgorszy człowiek na świecie” w kategorii Najlepszy Scenariusz Oryginalny. Jego reżyserski debiut „Ślepowidzenie” z 2014 roku, nagrodzono m.in. na Sundance Film Festival za najlepszy scenariusz. „Niewiniątka” to najnowsze dzieło Vogta, które zdobyło wiele prestiżowych nagród i nominacji, a także wywarło duże wrażenie na widzach i krytykach podczas festiwalu filmowego w Cannes w 2021 roku.

KOD&BLÓD / WILDLAND

reż. Jeanette Nordahl, 2020

MFF Berlinale 2020 – oficjalna selekcja, pokaz w ramach sekcji Panorama; Bodil Awards 2021 – nagroda dla najlepszej drugoplanowej aktorki (Sidse Babet Knudsen)

Czas trwania: 89 min.

Scenariusz: Ingeborg Topsøe

Produkcja: Dania

Zdjęcia: David Gallego

Obsada: Sandra Guldberg Kampp, Sidse Babet Knudsen, Joachim Fjelstrup, Elliott Crosset Hove, Besir Zeciri, Carla Philip Røder, Sofie Torp



Jeanette Nordahl w swym filmie wysuwa na pierwszy plan postacie kobiece i osadza je w gangsterskiej działalności. Bohaterką filmu jest 17-letnia Ida (w tej kreacji intrygująca Sandra Guldborg Kamp), która po stracie rodziców w tragicznym wypadku, wprowadza się do obcych krewnych. Nowe środowisko tylko z pozoru zapewnia jej bezpieczeństwo. „Kød&Blod” dotyka problemu przestępczości oraz lojalności. Być uczciwym wobec prawa czy więzów krwi? – trud odpowiedzi, z jakim zmagają się Ida, budzi lęk w niej i przede wszystkim w widzu.

W MEDIACH

Jeanette Nordahl: «Próbowałam stworzyć napięcie w sposób, który nie jest oczywisty»
– Marta Bałaga, Cineropa [tłum. własne], przeczytaj wywiad [TU](#)

BIO

Jeanette Nordahl

Duńska reżyserka. Studiowała w szkole filmowej w Kopenhadze – Filmschule Super16. Pracowała jako asystentka reżysera i druga reżyserka, m.in. przy filmie “Mercy” i serialu telewizyjnym “Borgen”. “Czekając na Phila” to jej film dyplomowy, który był nominowany do Duńskiej Nagrody Reżyserskiej w kategorii najlepszy film krótkometrażowy w 2013 roku.

KLASYKA KRYTYKA:

Sekcja przygotowana we współpracy z Instytutem Francuskim w Warszawie

SZALONY PIOTRUŚ / PIERROT LE FOU

reż. Jean-Luc Godard, 1965



MFF Wenecja 1965 – udział w konkursie głównym, BAFTA 1967 – najlepszy aktor zagraniczny – Jean-Paul Belmondo, nominacja, British Film Institute Awards 1965 – Sutherland Trophy – Jean-Luc Godard

Czas trwania: 110 min.

Scenariusz: Jean-Luc Godard

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Raoul Coutard

Obsada: Jean-Paul Belmondo, Anna Karina, Graziella Galvani, Aicha Abadir, Henri Attal, Pascal Aubier, Maurice Auzel, Raymond Devos, Roger Dutoit, Samuel Fuller, Pierre Hanin

Jeden z najoryginalniejszych filmów Jean-Luca Godarda, ikony światowego kina artystycznego oraz jednego z ojców Francuskiej Nowej Fali, który zmarł we wrześniu pozostawiając po sobie ogromną spuściznę. „Szalony Piotruś” to oparta na wątkach amerykańskiej powieści „Obsession” Lionela White'a, brawurowa opowieść o buncie. Ferdynand (w tej roli Jean-Paul Belmondo) to bohater bezsilny wobec nudnego, mieszczańskiego świata. Razem z Marianną (Anna Karina) postanawiają wybrać się w szaloną podróż po południowej Francji. Godard zabiera swoich barwnych bohaterów w drogę, która przepełniona jest sztuką, kinem oraz typową dla reżysera estetyką. Autor wyprowadza sztukę z muzeum, staje się ona światem, który otacza parę z każdej strony, a kultura francuska musi stawić czoła postępującej amerykańskiej. „Szalony Piotruś” stał się inspiracją dla wielu przedstawicieli buntowniczego kina drogi. Echa kina Godarda sięgają od „Thelmy i Louise” Ridleya Scotta, aż po „Badlands” Terrence’a Malicka. To pierwszy film zrealizowany przez Godarda po rozstaniu z jego żoną, Anną Kariną, przez co stanowi artystyczne pożegnanie z aktorką. „Szalony Piotruś” zajął pierwsze miejsce na liście TOP 10 Cahiers du cinéma w 1965 roku.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)



POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: Szalony Piotruś, reż. Jean-Luc Godard, 1965

W MEDIACH

«Należy zacząć od krótkiej przedmowy. Za każdym razem, gdy recenzuję film Jean-Luca Godarda, otrzymuję listy od oburzonych czytelników, którzy go nienawidzili. Sugerują, że powinienem dołączyć do Godarda na śmietniku historii. Częstym zarzutem jest to, że film Godarda "nie miał sensu". I tak dalej. [...]Podczas jazdy kamera zauważa martwe ciało. Po prostu tam jest. Nikt nic sobie z tego nie robi, ale jego obecność zmienia ton sceny. Godard przechodzi w serię trzech zbliżeń: jej, jego, znowu jej. Tych ujęć nie da się dokładnie opisać, ale obserwuje ruch oczu aktorów. Zamiast poruszać kamerą, Godard porusza oczami Belmondo, abyśmy „zobaczyli” poruszającą się Karinę. I wiemy, że znowu przechodzi obok ciała. To niezwykle złożona, efektowna scena: nie żeby to coś znaczyło, ale że to jest coś. To uczucie, nastrój.»

– Roger Ebert, Chicago Sun-Times [tłum. własne], przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Jean-Luc Godard

Urodzony w 1930 w Paryżu, zmarł 13 września 2022 w Szwajcarii. Francuski reżyser, scenarzysta, operator, montażysta, producent i krytyk filmowy. Jeden z ojców francuskiej nowej fali – prawdopodobnie najważniejszego ruchu artystycznego w historii kina. Pierwotnie Godard był krytykiem i teoretykiem kina, pisał dla kultowego już Cahiers du cinéma. Godard słynął z eksperymentów formalnych, pastiszu gatunkowego oraz wszechobecnym nawiązaniami do różnych dziedzin sztuki.

400 BATÓW / LES QUATRE CENTS COUPS

reż. François Truffaut, 1959



MFF Cannes 1959 – Najlepszy reżyser, Oscary 1960 – Najlepsze oryginalne materiały do scenariusza i scenariusz – nominacja, MFF Valladolid - Złoty Kłosa za Najlepszy Film

Czas trwania: 93 min.

Scenariusz: François Truffaut, Marcel Moussy

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Henri Decaë

Obsada: Jean-Pierre Léaud, Claire Maurier, Albert Rémy, Georges Flamant, Patrick Auffay, Robert Beauvais, Yvonne Claudie, Pierre Repp, Guy Decomble, Daniel Couturier, François Nocher, Richard Kanayan, Renaud Fontanarosa

Jedno z pierwszych arcydzieł Francuskiej Nowej Fali. Niedomknięty fabularnie scenariusz sprawiający wrażenie dokumentalnej szorstkości okazał się idealną promocją nowego nurtu. Nagrodzone nagrodą reżyserską na Festiwalu Filmowym w Cannes w 1959 „400 batów” spełnia wszystkie postulaty spisanego kilka lat wcześniej na łamach Cahiers du Cinéma manifestu. Historia obejmująca siedem dni z życia paryskiego dwunastolatka to szczerza, autobiograficzna wypowiedź autora. Antoine (w tej roli Jean-Pierre Léaud, jeden z najwybitniejszych aktorów w historii europejskiego kina) nie znajduje zrozumienia w otaczającym go świecie. Jego monotonne życie przepełnione jest konfliktami, w których zdominowany jest przez oschłych dorosłych. „400 batów” to opowieść o buncie, która przypomina o tradycji kina francuskiego oraz twórczości Jeana Vigo.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *400 batów*, reż. *François Truffaut*, 1959

W MEDIACH



«Mało filmów po tylu latach można uznać za tak bardzo aktualne. Zmienił się świat i fantastycznie zaprezentowany Paryż – twórca prowadzi nas nieustannie po jego wyludnionych uliczkach i tętniącym życiem centrum, przez co całość można uznać za swoisty dokument poświęcony stolicy początku lat 50. – ale rozterki nastolatków nadal są podobne. Nic dziwnego, że autor wrócił do postaci Doinela jeszcze wiele razy: w „Antoine i Colette” (1962, segment antologii „Miłość dwudziestolatków”), „Skradzionych pocałunkach” (1968), „Małżeństwie” (1970), „Uciekającej miłości” (1979), przeprowadzając go przez kolejne etapy życia.»

– Radosław Pisula, film.org.pl, przeczytaj recenzję [TU](#).

BIO

François Truffaut

Francuski reżyser, scenarzysta i krytyk filmowy. Jeden z prekursorów Francuskiej Nowej Fali. Zanim podbił świat filmu był dziennikarzem i teoretykiem znanym z Cahiers du Cinéma, jest także autorem wywiadu-rzeki z Alfredem Hitchcockiem. Jego pierwszy głośny film, „400 batów” uznawany jest przez historyków filmu jako jeden z początków nowej epoki kina. Oprócz tego Truffaut wyreżyserował „Jules i Jima”, „Fahrenheit 451” oraz nagrodzoną Oscarem „Noc amerykańską”. Jest także autorem artykułu „O pewnej tendencji kina francuskiego” będącego manifestem Francuskiej Nowej Fali.

JULES I JIM / JULES ET JIM

reż. François Truffaut, 1962

Bodil Awards 1963 – Najlepszy film europejski; BAFTA 1963 – 2 nominacje: Najlepsza aktorka zagraniczna i Najlepszy film „from any source”; Italian National Syndicate of Film Journalists 1963 – Najlepszy Reżyser Zagraniczny; MFF Mar del Plata Film Festival 1962 – Nagroda za Najlepszą Reżyserię



Czas trwania: 105 min.

Scenariusz: Jean Gruault, François Truffaut

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Raoul Coutard

Obsada: Jeanne Moreau, Oskar Werner, Henri Serre, Vanna Urbino, Boris Bassiak

Jednym z wyzwań stojących przed twórcami Francuskiej Nowej Fali, było tchnienie życia w film historyczny. Jean Gruault (w 1980 nominowany do Oscara za scenariusz do „Mon oncle d'Amérique”) i François Truffaut (grający główne skrzypce w nowym nurcie francuskim) zajrzeli to popularnej wówczas powieści Henri-Pierre Roché i przenieśli ją na ekran w isticie frywolnym stylu. Uwolniona od patosu i klasycznej sztampy historia przedstawia trójkę przyjaciół i ich relację na przestrzeni lat, ustrojów i zmieniających się czasów. Po wielu latach „Jules i Jim” nie traci blasku nie tylko ze względu na nowofalowe eksperymenty, ale także dzięki trójce aktorów, którzy stworzyli najsłynniejszy trójkąt w historii kina, czyli Jima (Henri Serre) Julesa (Oskar Werner) i Catherine (Jeanne Moreau).

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Jules i Jim, reż. François Truffaut, 1962*

W MEDIACH

«To inny świat, inna werwa, trochę inne aktorstwo (poza niezmiennie zachwycającą Moreau, która po premierze trafiła na okładkę „Time'a” i doczekała się w nim opisu: „Jej twarz jest albumem doświadczeń i rozczarowań człowieczych, jej zmarszczki i niedoskonałości są dowodem jej człowieczeństwa. Być może jest podobna do którejkolwiek kobiety, ale jest też wszystkimi kobietami naraz”). A jednak zachował się czar tej historii, jej ponadczasowy urok i uniwersalność.»

– Dagmara Romanowska, Onet Kultura, przeczytaj recenzję [TU](#).



OSTATNIE METRO / LE DERNIER MÉTRO

reż. François Truffaut, 1980

Oscary 1981 – Najlepszy film nieanglojęzyczny – nominacja, Złote Globy – Najlepszy film zagraniczny – nominacja, Cezary – 10 nagród: Najlepszy film, Najlepszy aktor Gérard Depardieu, Najlepsza aktorka Catherine Deneuve, Najlepszy reżyser François Truffaut, Najlepsza muzyka, Najlepsza scenografia, Najlepsze zdjęcia, Najlepszy dźwięk, Najlepszy montaż, Najlepszy scenariusz

Czas trwania: 131 min.

Scenariusz: François Truffaut, Susanne Schliiffmann

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Néstor Almendros

Obsada: Catherine Deneuve, Gérard Depardieu, Heinz Bennent, Jean Poiret, Andréa Ferréol, Paulette Goddard, Jean-Louis Richard, Maurice Risch, Sabine Haudepin, Christian Baltauss, Pierre Belot, René Dupré, Aude Loring

Nagrodzone aż dziesięcioma Cezarami arcydzieło François Truffaut. Osadzony w czasach II wojny światowej melodramat o trójkącie miłosnym przedstawia teatr jako schronienie przed grozą wojny. Choć porównanie do „Kabaretu” Boba Fosse’a od razu przychodzi na myśl, „Ostatnie metro” to film o wiele bardziej spokojny i intymny. François Truffaut buduje świat przepelniony miłością, zarówno do teatru, jak i do drugiego człowieka. Cała historia osnuta jest na tle dramatycznych wydarzeń początku lat 40. W głównych rolach Catherine Deneuve („Wstręt”, „Piękność dnia”, „Tańcząc w ciemnościach”) oraz Gérard Depardieu („Danton”, „Cyrano de Bergerac”, „Człowiek w żelaznej masce”).

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)



POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Ostatnie metro, François Truffaut, 1980*

W MEDIACH:

«Nie ma wątpliwości, że Marion i Bernard wdają się w romans, ale namiętność w tym miłosnym trójkącie, w przeciwieństwie do powiedzmy „Jules i Jim” jest celowo wyciszona. Wiele z tych postaci jest po prostu zakochanych w samym teatrze, a propozycja Truffauta – scena jako sanktuarium na niespokojny czas – jest słodko-gorzka w czasach, gdy tak wiele teatrów w całej Europie jest wciąż zamkniętych.»

– Chris Wiegand, The Guardian, przeczytaj recenzję [TU](#).

ABY DO NIEDZIELI / VIVEMENT DIMANCHE!

reż. François Truffaut, 1983

BAFTA 1984 – Najlepszy film nieanglojęzyczny – nominacja, Cezary 1984 – Najlepsza aktorka Fanny Ardant, Najlepszy reżyser François Truffaut – nominacje

Czas trwania: 110 min.

Scenariusz: François Truffaut, Suzanne Schiffman, Jean Aurel

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Néstor Almendros

Obsada: Fanny Ardant, Jean-Louis Trintignant, Philippe Laudenbach, Jean-Pierre Kalfon, Philippe Morier-Genoud, Caroline Silhol, Xavier Saint-Macary, Jean-Louis Richard, Anik Belaubre, Pascale Pellegrin, Nicole Félix, Yann Dedet, Castel Casti, Georges Koulouris, Roland Thénot, Michel Aubossu

Po latach od ich rozmowy, François Truffaut składa tym filmem hołd swojemu mentorowi – Alfredowi Hitchcockowi. Thriller, dramat, romans – ojciec Francuskiej Nowej Fali zongluje



gatunkami w „Aby do niedzieli”, adaptacji powieści Charlesa Williamsa. Spokój filmowego Paryża zakłóca wiadomość o morderstwie młodego mężczyzny. Policja szybko znajduje potencjalnego sprawcę, ale sprawa jest bardziej skomplikowana, niż może się to na początku wydawać. W tej gatunkowej hybrydzie szczególną rolę pełnią zdjęcia Néstora Almendrosa („Niebiańskie dni”, „Wybór Zofii”, „Sprawa Kramerów”), który filmuje Paryż nocą, nadając mu dodatkowego mroku i napięcia. W głównych rolach wybitny duet aktorski – znana z „8 kobiet” Fanny Ardant oraz Jean-Louis Trintignant, który swoimi występami zachwycał zarówno widownię, jak i krytyków w „Miłości” Hanekego i „Czerwonym” Kieślowskiego.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Aby do niedzieli, François Truffaut, 1983*

W MEDIACH

«Kontynuując styl swojego drugiego filmu, „Strzelajcie do pianisty!”, Truffaut opiera swój film na amerykańskim pulpowym thrillerze („The Long Saturday Night” autorstwa Charlesa Williamsa). Choć fabuła jest nieco niedorzeczna i mało wiarygodna, fascynacja Hitchcockiem jest widoczna przez cały czas.»

– Agnus Wolfe Murray, Eye for Film [tłum. własne], przeczytaj recenzję [TU](#).

15 LECIE ŁÓDZKIEGO FUNDUSZU FILMOWEGO / AKCJA EDUKACJA

GLUPCY/ FOOLS

reż. Tomasz Wasilewski, 2022

MFF Karlowe Wary 2022 – nominacja w Konkursie Proxima; FPFF w Gdyni 2022 – oficjalna selekcja



Czas trwania: 107 min.

Scenariusz: Tomasz Wasilewski

Produkcja: Polska, Rumunia, Niemcy

Zdjęcia: Oleg Mutu

Obsada: Dorota Kolak, Łukasz Simlat, Tomasz Tyndyk, Katarzyna Herman

Film, który podzielił społeczeństwo. Tomasz Wasilewski, reżyser „Płynących wieżowców” i „Zjednoczonych stanów miłości” powraca z kontrowersyjnym tematem. Związek Marleny i dużo młodszego od niej Tomasa to nie tylko opowieść o zakazanej miłości. To historia ludzi ukrytych przed światem, których porządek i spokój zostaje zaburzony. Sprawy z przeszłości powracają, każąc bohaterom stawać przed problemem rewizji całego swojego życia. W główną rolę wcieliła się Dorota Kolak, której dojrzałość aktorska i warsztat artystyczny wybrzmiewają w sposób niespotykany dotąd w jej karierze. Wasilewski rzuca nowe spojrzenie na relacje. Odważnie stawia w filmie pytania o więzy człowieka z naturą, ale też z drugą osobą. Pytanie to przenosi na widza, co sprawia, że film Wasilewskiego prowokuje do wielogodzinnych dyskusji.

W MEDIACH

«„Głupcy” to dla mnie kino podwyższonego ryzyka, projekt, do którego kluczem było poczucie absolutnego zaufania i bezpieczeństwa. (...) Tomasz Wasilewski, w którym pomysł na ten film dojrzewał przez kilka lat, dokopuje się bardzo głęboko w opasłej beczce tematów tabu. Opowiada o ludziach skrajnie wykluczonych, funkcjonujących na marginesie społeczeństwa, co dobrze odzwierciedla zresztą wyizolowane nadmorskie miejsce, gdzie rozgrywa się akcja „Głupców”.»

– Kuba Armata, Interia Film, przeczytaj recenzję [TU](#).



«Jeszcze nigdy Wasilewski nie tchnął w ekran tyle mroku, co w „Głupcach”. Ten film uwiera, jest niewygodny, niełatwy w oglądaniu.»

– Krzysztof Kwiatkowski, Onet Film, przeczytaj recenzję [TU](#).

«W „Głupcach” kapitalnie prezentują się przede wszystkim szerokie kadry nadmorskiego krajobrazu. Zresztą przyroda w tym filmie również ma swoją funkcję narracyjną. Początkowo oszalałająca pięknem i rozmachem natura podsyca iluzoryczne wrażenie wolności Marleny i Tomka.»

– Tomasz Zacharczuk, trojmiasto.pl, przeczytaj recenzję [TU](#).

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Głupcy, reż. Tomasz Wasilewski, 2022*

ANATOMIA / ANATOMY

reż. Ola Jankowska, 2021

MFF w Wenecji 2021 – światowa premiera w ramach sekcji Giornate degli Autori;
Warszawski Festiwal Filmowy 2021 – pokaz w konkursie 1-2

Czas trwania: 112 min.

Scenariusz: Ola Jankowska

Produkcja: Polska, Francja

Zdjęcia: Małgorzata Szyłak

Obsada: Karolina Kominek, Andrzej Poniedziałki, Anna Krotoska, Krzysztof Zarzecki, Piotr Żurawski

Mika (Karolina Kominek) wraca do kraju, by zaopiekować się tatą (Andrzej Poniedziałki),



który uległ wypadkowi. Oboje spędzili ostatnie 18 lat z daleka od siebie i zdążyli poukładać swoje życie. Nie jest to jednak typowa historia relacji córki z ojcem. Ola Jankowska odważnie wchodzi w dialog z takimi filmami jak „Under the Skin” (reż. Jonathan Glazer, 2013) czy „Love” (reż. Gaspar Noé, 2015). „Anatomia” – zgodnie z nazwą – to studium zależności jednego człowieka od drugiego przeprowadzone z bardzo niespodziewanej perspektywy. To propozycja dla osób poszukujących w kinie odpowiedzi na pytania: „czym jest bliskość?”, „z czego wynikają nasze zachowania, myśli, uczucia?”.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Anatomia, reż. Ola Jankowska, 2021*

W MEDIACH

«Jeżeli przyjrzeć się tej historii na poziomie umysłu, to można powiedzieć że jest przepełniona smutkiem. (...) A jednak dla mnie, to rodzaj afirmacji życia. Dlatego lepiej przyjrzeć się „Anatomii” na poziomie emocji.»

– z rozmowy z Olą Jankowską, Newsweek (prowadziła Martyna Harland), przeczytaj wywiad [TU](#)

BIO

Ola Jankowska

Polska reżyserka i scenarzystka. Absolwentka i wykładowczyni Szkoły Filmowej w Łodzi. Zrealizowała kilkanaście filmów krótkometrażowych, pokazywanych na całym świecie. W 2019 roku miał premierę jej pierwszy pełnometrażowy film dokumentalny – „I Was Here” – wyreżyserowany razem z Nathalie Biancheri („Wilk”). Swój pierwszy pełnometrażowy film fabularny zrealizowała w 2021 r. „Anatomia” miała premierę na festiwalu w Wenecji, w sekcji Giornate Degli Autori.



CICHA ZIEMIA / SILENT LAND

reż. Aga Woszczyńska, 2021

FPFF w Gdyni 2022 – oficjalna selekcja; MFF Nowe Horyzonty 2022 – oficjalna selekcja;
TIFF 2022 – Platform Prize (nominacja); FF Saloniki 2021 – Nagroda FIPRESCI

Czas trwania: 113 min.

Scenariusz: Aga Woszczyńska, Piotr Litwin

Produkcja: Polska, Włochy, Czechy

Zdjęcia: Bartosz Świniarski

Obsada: Dobromir Dymecki, Agnieszka Żulewska, Jean-Marc Barr, Alma Jodorowsky, Marcello Romolo, Claudio Bigagli, Elvis Esposito, Gennaro Iaccarino, Ibrahim Keshk, Cezary Kosiński

Aga Woszczyńska w 2014 zachwyciła publiczność w Cannes swoim krótkim filmem „Fragmenty”. Po ośmiu latach reżyserka rozwija podjęte wówczas tematy krążące wokół Anny (Agnieszka Żulewska) i Adama (Dobromir Dymecki). Para spędza wakacje na włoskiej wyspie w towarzystwie słońca, szumu fal i wina z lokalnej gospody. Idylla jest tu jednak pozorna, a małżeństwo – dysfunkcyjne. Woszczyńska poddaje refleksji mechanizmy łączące ludzi i ukazuje je w bardzo śmiały sposób. Buduje świat, który jest połączeniem „Turysty” Öslunda i „Przygody” Michelangelo Antonioniego. Dwójka bohaterów mierzy się z kryzysem, a świetny warsztat aktorski sprawia, że opowiedaną historię można odczytać na wiele różnych sposobów. „Cicha ziemia” od premiery na festiwalu w Toronto przyciąga do siebie widzów, wzbudzając także wiele dyskusji.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

Podpis zdjęcia: ***Cicha ziemia, reż. Aga Woszczyńska, 2021***



RECENZJE

«Agnieszka Woszczyńska tworzy opowieść o ludzkim zagubieniu i głęboko skrywanych uprzedzeniach. Cicha ziemia jest pełna niuansów, które wpływają na odbiór całości. Wystarczy jedno spojrzenie czy zdanie, by zmienić postrzeganie postaci czy sytuacji, w której się znaleźli. Ten film przywodzi na myśl Turystę Rubena Östlunda, który w prostej historii obnażał kryzys męskości i nieumiejętność poradzenia sobie w trudnej sytuacji. Woszczyńska korzysta z tego samego podejścia – niespodziewane wydarzenie budzi demony w relacji Ani i Adama. Ich reakcje są zupełnie inne i powodują rysę na ich związku.»

– Małgorzata Czop, Movieway, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Aga Woszczyńska

Reżyserka, scenarzystka, antropolożka. Ukończyła Instytut Stosowanych Nauk Społecznych na Uniwersytecie Warszawskim w 2008. W 2014 została absolwentką Szkoły Filmowej w Łodzi na wydziale Reżyserii Filmowej. Jej krótki metraż „Fragmenty” miał premierę w ramach Quinzaine des Réalisateurs w czasie MFF Cannes w 2014 roku. Od tej pory filmy reżyserki były obecne na ekranach takich wydarzeń, jak MFF w Helsinkach, FFFF w Gdyni czy MFF Nowe Horyzonty we Wrocławiu. „Cicha ziemia” z 2022 to jej pełnometrażowy debiut. Obecnie pracuje nad swoim drugim filmem pt. „Black Water”.

FRAGMENTY / FRAGMENTS

reż. Agnieszka Woszczyńska, 2014

MFF w Cannes 2014 – oficjalna selekcja Director’s Fortnight, Festiwal Kamera Akcja 2014 – Nagroda dla najlepszej etiudy, Festiwal Filmów Szkoły Filmowej w Łodzi „Łodzią po Wiśle” 2014 – Grand Prix oraz nagroda za najlepsze zdjęcia, Festiwal Polskich Filmów Fabularnych 2014 – udział w Konkursie Młodego Kina, MFF Nowe Horyzonty 2014 – udział



w Konkursie Polskich Filmów Krótkometrażowych

Czas trwania: 25 min.

Scenariusz: Agnieszka Woszczyńska

Produkcja: Polska

Zdjęcia: Bartosz Świniarski

Obsada: Agnieszka Żulewska, Dobromir Dymecki, Sławomir Orzechowski, Paweł Tomaszewski

„Fragmenty” to „Sceny z życia małżeńskiego” na nowe czasy. Podobnie jak w arcydziele Bergmana, Agnieszka Woszczyńska z luźno powiązanych ze sobą scen komponuje opowieść o rozpadzie związku i rozpadzie świata, którego główna bohaterka kurczowo się trzyma. Z serii ponurych, ale przepięknie sfilmowanych scen wyłania się historia Anny i jej partnera Adama. Para wiecie dostatnie życie, chodzą do dobrze płatnej pracy i drogich restauracji. Mimo to monotonia każe postawić pytanie – czy to jeszcze życie, czy tylko jego fragmenty? Krótkometrażowy film reżyserki „Cichej ziemi” stanowi dobre uzupełnienie i znakomity prolog do jej najnowszego filmu. Stonowana paleta barw, szerokie i puste przestrzenie tworzą świat, z którego trudno się wyrwać. To audiowizualne doświadczenie, które warto przeżyć.

POKAZ STACJONARNY

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

podpis zdjęcia: *Fragmenty, reż. Agnieszka Woszczyńska, 2014*

KRYTYCZNE PREMIERY:

ZDARZYŁO SIĘ / L'ÉVÉNEMENT

reż. Audrey Diwan, 2022



MFF w Wenecji 2021 – Złoty Lew za Najlepszy Film i Nagroda Międzynarodowej Federacji Krytyki Filmowej FIPRESCI; BAFTA 2021 – nominacja w kategorii Najlepsza Reżyseria

Czas trwania: 100 min.

Scenariusz: Marcia Romano, Audrey Diwan

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Laurent Tangy

Obsada: Anamaria Vartolomei, Kacey Mottet Klein, Luana Bajrami, Louise Orry-Diquéro, Louise Chevillotte, Pio Marmai

Francja, lata 60. Za przerwanie ciąży każdej obywatelce, bez względu na sytuację, w jakiej się znajdzie, grozi więzienie i publiczna stygma. Choć Anne (Anamaria Vartolomei) dopiero wkracza w świat dorosłych, będzie musiała zmierzyć się z niewyobrażalnym cierpieniem i samotnością. 22-letnia odtwórczyni głównej roli (nagrodzona Cezarem) udźwignęła ogromny ciężar pracy nad postacią i historią dziewczyny, przed którą stoją decyzje o nieodwracalnych konsekwencjach. „Zdarzyło się” to także portret kobiety, która pomimo młodego wieku podejmuje walkę o swoje życie, wolność i samostanowienie. Audrey Diwan (autorka scenariusza „Marsylski łącznik” Cédrica Jimeneza) czule spogląda na swoją bohaterkę i skłania widzów do spojrzenia na świat jej oczami.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#).

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Zdarzyło się, reż. Audrey Diwan, 2022*

W MEDIACH

«Gdyby to zależało ode mnie, młodziutka aktorka opuściłaby w tym roku Lido z pucharem Volpi za najlepszą kreację kobiecą. „L’Evenement” w całości spoczywa na kruchych barkach



22-latki. Kamera nie odstępuje aktorki nawet na krok, podglądając jej bohaterkę w najbardziej intymnych, bolesnych sytuacjach. Vartolomei tworzy postać zdeterminowanej, charakternej kobiety, która nie pozwoli światu, by podejmował za nią decyzje. Nawet, jeśli ceną za to miałyby być trauma na całe życie.»

– Łukasz Muszyński, Filmweb, przeczytaj recenzję [TU](#).

«Nagrodzona Złotym Lwem w Wenecji twórczyni ustawia kamerę możliwie jak najbliżej swej bohaterki i przeprowadza nas przez tułaczkę młodziutkiej Anne, osadzonej gdzieś pomiędzy stanem gniewnego sprzeciwu i dojmującej bezsilności. Wiecznie zwężony kadr, który bezbłędnie oddaje poczucie przygniatającej rzeczywistości, jeszcze bardziej sprzymierza z protagonistką, ale też wywołuje napięcie w nas samych.»

– Karol Urbański, Filmożercy, przeczytaj recenzję [TU](#).

BIO

Audrey Diwan

Francuzka libańskiego pochodzenia, rocznik '80. Scenarzystka i reżyserka, wcześniej też dziennikarka. Pracowała m.in. przy produkcjach Cédrica Jimeneza („Marsylski łącznik” czy „Północny bastion”). Najbardziej znana ze swojego najnowszego filmu – „Zdarzyło się”, za który zdobyła kilka nagród i nominacji m.in. Brytyjskiej Akademii Filmowej, MFF w Wenecji czy MFF w Valladolid.

BLISKO / CLOSE

reż. Lukas Dhont, 2022

MFF Cannes 2022 – Grand Prix; MFF w Sydney 2022 – najlepszy film; Oscary 2023 – Nagroda Akademii Filmowej za najlepszy film nieanglojęzyczny (oficjalny belgijski kandydat)



Czas trwania: 105 min.

Scenariusz: Lukas Dhont, Angelo Tijssens

Produkcja: Belgia, Holandia, Francja

Zdjęcia: Frank van den Eeden

Obsada: Eden Dambrine, Gustav De Waele, Émilie Dequenne, Léa Drucker

Grand Prix na festiwalu w Cannes, bezkompromisowe kino coming of age i prawdziwy przebój, który święci triumfy na kolejnych festiwalach. W swoim drugim pełnometrażowym filmie Lukas Dhont (twórca świetnie przyjętej „Girl” z 2018) skupia się na brutalnej rzeczywistości czyhającej wokół nastoletnich Léo i Rémiego czy to w szkolnej ławce, czy w relacjach rodzinnych. Niebezpieczna mieszanka czułości i miłości z okrucieństwem i egoizmem, która przywodzi na myśl „Serce z kamienia” G. A. Gudmundssona (hit 8. edycji FKA).

Zobacz zwiastun [TUTAJ](#)

Podpis zdjęcia: *Blisko*, reż. *Lukas Dhont*, 2022

W MEDIACH:

«„Blisko” to kino balansujące na granicy emocjonalnego szantażu, ale nigdy nieprzekraczające tej cienkiej granicy.»

– Dominik Jedliński, Onet, przeczytaj recenzję [TU](#)

«Reżyserowi udało się rozpisac sceny, w których niedopowiedzenia wygrywane są na najmocniejszych nutach; gdy znaki zapytania nigdy nie zostaną rozgonione, a wszystkie postaci muszą się mierzyć z pytaniami, na które nie ma chyba właściwych odpowiedzi. A nawet gdy się pojawiają nie są wystarczające. Nie mogą być.»

– Maciej Kędziora, Filmówka, przeczytaj recenzję [TU](#)



BIO

Lukas Dhont

Urodził się w 1991 roku. Jest absolwentem Akademii Sztuk Pięknych w Gandawie. Jego krótkometrażowe filmy zdobywały nagrody na wielu festiwalach filmowych (np. w rodzinnej Gandawie czy Leuven). Tworzy także teledyski. *Girl*, jego pełnometrażowy debiut, nagrodzono m.in. Złotą Kamerą na MFF w Cannes. Dhont pracował nad jego scenariuszem, uczestnicząc w rezydencji Cannes Cinéfondation 2016. Porusza w nim tematy, które eksplorował już wcześniej, takie jak taniec, transformacja i tożsamość.

ODBICIE / REFLECTION

reż. Valentyn Vasyanovych, 2022

MFF w Wenecji 2021 – nominacja do Złotego Lwa w konkursie głównym, Międzynarodowy Festiwal Filmowy Nowe Horyzonty 2022 – oficjalna selekcja w sekcji Odkrycia

Czas trwania: 125 min.

Scenariusz: Valentyn Vasyanovych

Produkcja: Ukraina

Zdjęcia: Valentyn Vasyanovych

Obsada: Roman Lutskyi, Andriy Rymaruk, Nika Myslytska, Nadia Levchenko, Ihor Shulha

Wielki hit 78. festiwalu w Wenecji, film twórcy dystopijnej „Atlantydy” (nagroda za najlepszy film w sekcji Horyzonty w 2019 na tym samym festiwalu). Rok 2014, Ukraina. Serhij (w tej poruszającej roli Roman Lutskyi) łączy pracę chirurga z wychowaniem nastoletniej córki, Poli. Wybuch wojny w Donbasie zaburza harmonię życia lekarza, jego bliskich i rodaków. Reżyser Valentyn Vasyanovych po raz kolejny opowiada o koszmarze, z jakim zmagają się jego ojczyzna. Poczucie izolacji oraz szara paleta barw oddają kondycję psychiczną zmęczonych walką o wolność z rąk Rosji. „Odbicie” to obok „Pamfira” i



„Klondike” jeden z najbardziej wybrzmiewających tytułów współczesnej kinematografii ukraińskiej.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#).

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Odbicie*, reż. *Valantyn Vasyanovych*, 2022

W MEDIACH

«„Odbicie” to dzieło gęsto wypełnione podatnymi na interpretacje motywami; niektóre z nich układają się w paralele, np. spalenie szczątków gołębia i mobilne krematoria albo stół operacyjny w szpitalu i kamienna płyta w więzieniu. Wasjanowicz [pisownia oryginalna] potrafi wydobyć poetycką siłę z elementów codzienności – jak choćby czyszczenia trudno dostępnego fragmentu okna czy znalezionej na śmietniku obrazkowej Biblii. W drugiej części filmu brutalna bezpośredniość partii więziennych ustępuje cichemu cierpieniu, wzbogaconemu o subtelny naddatek duchowy.»

– Jędrzej Sławnikowski, Pełna Sala, przeczytaj recenzję [TU](#)

«Nie ma wątpliwości, że Vasyanovych jest filmowcem o bezkompromisowej śmiałości i bystrości umysłu. Zdumiewające dzieło zdumiewającego reżysera.»

– Jonathan Romney, Screen Daily [tłum. własne], przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Valantyn Vasyanovych

Urodzony w Żytomierzu ukraiński filmowiec. Studiował sztukę operatorską i realizację filmów dokumentalnych na Państwowym Uniwersytecie Teatru, Filmu i Telewizji im. I. Karpenki-Karego w Kijowie. W 2007 roku ukończył reżyserię w warszawskiej Szkole Wajdy. Valantyn Vasyanovych tworzy kino patriotyczne oraz społecznie zaangażowane. Najważniejsze są dla niego współczesne problemy i bieżące wydarzenia. Jego poprzedni film „Atlantyda” to



dystopijny obraz Ukrainy po zakończeniu wojny z Rosją, za który otrzymał nagrodę za najlepszy film w sekcji L'orizzonte podczas Międzynarodowego Festiwalu Filmowego w Wenecji.

THE MOUNTAIN / LA MONTAGNE

reż. Thomas Salvador, 2022

MFF Cannes 2022 – Directors' Fortnight, nagroda SACD, MFF San Sebastián 2022 – oficjalna selekcja

Czas trwania: 115 min.

Scenariusz: Naïla Guiguet, Thomas Salvador

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Alexis Kavyrchine

Obsada: Thomas Salvador, Louise Bourgoïn, Martine Chevallier, Katia Crivellari, Laurent Poitrenaux, Andranic Manet

„A może by tak rzucić wszystko... i wyjechać w Bieszczady?” – powszechnie znane powiedzenie idealnie oddaje charakter filmu „The Mountain” – zdobywcy nagrody w Cannes. Pierre (w tej kreacji sam reżyser – Thomas Salvador) jest paryżaninem po czterdziestce, mającym swe codzienne rytuały. Po weekendzie spędzonym w Alpach porzuca wszystko, by tam zamieszkać. Jednak natura rządzi się własnymi prawami, o których nie miał pojęcia. Z dala od cywilizacji uczy się żyć w nieprzewidywalnej dzicy i doświadcza mistycznych przeżyć. Ta fascynująca podróż w góry odsłania społeczne i ekologiczne problemy XXI wieku. „The Mountain” to film łączący science-fiction i elementy filmu przyrodniczego w zaskakujący i rzadko spotykany dotąd sposób.

W MEDIACH



«„The Mountain” oferuje widzom satysfakcjonującą przyjemność poprzez piękne panoramiczne zdjęcia, będące świadectwem kinematografii Alexisa Kavyrchine.»

– przeczytaj recenzję [TU](#)

«Nagradzając „The Mountain” doceniamy niezwykłą zuchwałość i promienną prostotę hojnego kręcenia filmów. Spektakularna i intymna ambicja filmu, delikatne pisarstwo i stylistyczna ambicja zabierają nas w niezapomnianą podróż.»

– John Hopewell, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Thomas Salvador to francuski reżyser, scenarzysta i aktor, a także alpinista i akrobata. Jego pełnometrażowy debiut reżyserski „Vincent” otrzymał główną nagrodę jury na Międzynarodowym Festiwalu Filmów Niezależnych w Bordeaux. Niejednokrotnie reżyseruje i staje po drugiej stronie kamery jako aktor. Od najmłodszych lat marzył, by stworzyć film w górach, co udało mu się zrealizować poprzez bardzo dobrze oceniany „The Mountain”.

BOY FROM HEAVEN

reż. Tarik Saleh, 2022

MFF w Cannes 2022 – nagroda za najlepszy scenariusz (Konkurs Główny)

Czas trwania: 126 min.

Scenariusz: Tarik Saleh

Produkcja: Szwecja, Francja, Finlandia, Dania

Zdjęcia: Pierre Aïm

Obsada: Tawfeek Barhom, Fares Fares, Mohammad Bakri, Makram J. Khoury, Mehdi Dehbi, Moe Ayoub, Sherwan Haji, Ahmed Laissaoui, Jalal Altawil, Ramzi Choukair



Czy za pomocą kryminału lub thrillera można stworzyć opowieść o niepokojach wewnątrz egipskiej młodzieży? Kino gatunkowe od dawna wychodzi naprzeciw twórcom, którzy chcą inaczej podejść do problematyki, z którą się ścierają (tu warto choćby wspomnieć o kinematografii Piotra Szulkina). „Boy From Heaven” to trzymający w napięciu thriller, ale zarazem film wyłamujący się jakimkolwiek ramom. Tarik Saleh (twórca „Morderstwa w hotelu Hilton”, które miało premierę na festiwalu Sundance) opowiada z niezwykłą wrażliwością o schematach funkcjonujących w hierarchicznym, zamkniętym półświatku. Jego medium, a zarazem przewodnikiem po niesprzyjającym świecie jest Tawfeek Barhom, wcielający się w rolę Adama.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Boy from Heaven, reż. Tarik Saleh, 2022*

W MEDIACH

«Fascynujący, choć nieco konwencjonalny thriller w bardzo niekonwencjonalnej scenerii, “Boy From Heaven” (Walad Min Al Janna) to kolejne solidne dzieło scenarzysty i reżysera Tarika Saleha, którego film fabularny z 2017 roku, The Nile Hilton Incident, wypromował go jako filmowca zręcznie wykorzystującego gatunek do eksploracji splątanego stanu współczesnego Egiptu.»

– Jordan Mintzer, The Hollywood reporter, przeczytaj recenzję [TU](#).

BIO

Tarik Saleh

reżyser filmowy, animator, publicysta, dziennikarz. We wczesnych latach dziewięćdziesiątych był jednym z najbardziej znaczących artystów graffiti w Szwecji. Jego dzieła wciąż można oglądać na przedmieściach zachodniego Sztokholmu. Jest jednym z założycieli firmy produkcyjnej Atmo Animation, która wyprodukowała niemal trzydzieści



krótkich animacji. Jego filmy dokumentalne “Gitmo - Nowe prawa wojny” i “Sacrificio: Who Betrayed Che Guevara” zdobyły wiele nagród na festiwalach filmowych. W 2011 roku wyreżyserował teledysk do piosenki “I Follow Rivers” Lykke Li. W swojej twórczości łączy techniki takie jak fotomontaż, wycinanki (cut-out graphics) oraz używa techniki, w której prawdziwe fotografie zostają poddane komputerowej obróbce, a następnie animowane.

PIĘĆ DIABŁÓW / LES CINQ DIABLES

reż. Léa Mysius, 2022

MFF w Cannes 2022 – Directors’ Fortnight, Queer Palm – nominacja, Międzynarodowy Festiwal Filmowy Nowe Horyzonty – udział w sekcji Ale kino+, Brussels International Fantastic Film Festival – oficjalna selekcja

Czas trwania: 103 min.

Scenariusz: Léa Mysius, Paul Guillaume

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Paul Guillaume

Obsada: Adèle Exarchopoulos, Daphne Patakia, Noée Abita, Patrick Bouchitey, Moustapha Mbengue, Sally Dramé, Swala Emati

Najnowszy film Léi Mysius, reżyserki rewelacyjnej „Avy”, w której buntownicze dorastanie przeradzało się w sztukę pięknego umierania. Tym razem Mysius skupia się na relacji matki z córką. Vicky to niezbyt lubiana dziewczynka, która mieszka w malowniczym, górskim miasteczku. Bohaterka odkrywa w sobie niezwykły dar – potrafi chwytać i odtwarzać wszystkie możliwe zapachy, które następnie zamyka w swojej okazałej kolekcji słoiczków. Na drodze Vicky i Joanne pojawia się tajemnicza Julia, której zapach okazuje się czymś zupełnie wyjątkowym. Rozpoczyna się pogoń za sekretami, próba uczuć oraz podróż do mistycyzmu. „Pięć diablów” to elektryzująca hybryda gatunkowa, w której dramat, romans,



fantasy i thriller posegregowane są niczym słoiczki głównej bohaterki. Z takiej mieszanki rodzi się opowieść o macierzyństwie, miłości i desperackiej potrzebie bliskości.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Pięć diablów*, reż. Léa Mysius, 2022

W MEDIACH

«Mysius łączy różne fabularne tropy – społeczne, obyczajowe, ale również z pogranicza magii, science-fiction i folk horroru. To, co przeraża, skrywa się w naszych uprzedzeniach – w afrykańskich korzeniach bohaterów, nieheteronormatywnej miłości dwóch dziewcząt na francuskiej prowincji, zniekształconej twarzy niegdysiejszej piękności i miłosnych zdradach.»

– Michał Piepiórka, Bliżej Ekranu, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Léa Mysius

Francuska reżyserka, scenarzystka i producentka. Absolwentka wydziału scenariopisarstwa na paryskiej La Fémis. Współpracowała z najważniejszymi francuskimi przedstawicielami kina artystycznego. Współautorka scenariuszy do kochanych przez widownię „Paryża, 13 dzielnic” i „Pożegnania z nocą”. Jej pełnometrażowy reżyserki debiut „Ava” zachwylił krytyków na festiwalach filmowych w Cannes i Toronto. Ostatnio współpracowała również z Claire Denis. Jej najnowszy film – „Pięć diablów” cieszy się rekordową frekwencją w kinach we Francji.

RODEO / RODÉO

reż. Lola Quivoron, 2022



MFF w Cannes 2022 – Un Certain Regard, Nagroda Jury Coup de Coeur; Champs-Élysées Film Festival – Nagroda krytyków i Nagroda jury

Czas trwania: 110 min.

Scenariusz: Lola Quivoron, Antonia Buresi

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Raphaël Vandebussche

Obsada: Julie Ledru, Yannis Lafki, Antonia Buresi, Cody Schroeder, Louis Sotton, Junior Correia, Ahmed Hamdi

W 2016 roku Lola Quivoron zachwyła publiczność na całym świecie swoim krótkometrażowym „Dreaming of Baltimore”. Jej najnowszy film, „Rodeo” to pełnometrażowa kontynuacja wątków, które uwiódły wówczas widzów i krytyków. Gorący temperament i niezależność Julii (Julie Ledru) sprawiają, że znajduje ucieczkę w pasji do motocykli i nielegalnych ulicznych wyścigów - rodeo. Chcąc udowodnić swoją wartość w ultra-męskiej społeczności motocrossowców, musi stawić czoła serii rosnących wymagań, które zdecydują o jej pozycji. Film nagrodzony na tegorocznym Cannes nagrodą Jury Coup de Coeur.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Rodeo, reż. Lola Quivoron, 2022*

W MEDIACH

«Podczas kiedy Cannes ekscytowało się wizytą superszybkich jetów z filmu „Top Gun: Maverick”, w tle wyrastała nowa gwiazda manewrów na ryczącej maszynie. [...] Klimatycznie nakręcony film Quivoron pozwala widzowi poczuć na karku oddech



niebezpieczeństwa, ale też upajający adrenalinowy haj.»

– Anna Tatarska, Vogue, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Lola Quivoron

Francuska reżyserka i scenarzystka, która do kina weszła przez literaturę współczesną. W swoich krótkometrażowych produkcjach kładzie nacisk na współpracę z młodymi aktorami-amatorami, których cechy chętnie adaptuje na swoich bohaterów. Obiecująca i nagradzana reżyserka zachwycała canneńską publiczność tegorocznym „Rodeo”.

PIĘKNY PORANEK / ONE FINE MORNING

reż. Mia Hansen-Løve, 2022

MFF Cannes 2022 - Directors' Fortnight - Nagroda Label Europa Cinemas, TIFF 2022 – oficjalna selekcja, MFF San Sebastian 2022 - Oficjalna selekcja, MFF BFI London Film Festival 2022 - oficjalna selekcja

Czas trwania: 112 min.

Scenariusz: Mia Hansen-Løve

Produkcja: Francja, Niemcy

Zdjęcia: Denis Lenoir

Obsada: Léa Seydoux, Pascal Greggory, Melvil Poupaud, Nicole Garcia, Camille Leban Martins

Sandra (Léa Seydoux, wyróżniona w Cannes za rolę w filmie „Życie Adeli”, pamiętna dziewczyna agenta 007) pracuje jako tłumaczka, w pojedynkę wychowuje ośmioletnią córeczkę (Camille Leban Martins) i opiekuje się schorowanym ojcem (Pascal Greggory). Jej



życie to nieustanna walka o oddech w prawdziwej powodzi codziennych obowiązków. Jedną z najbardziej wpływowych twórczyń współczesnego kina francuskiego, Mia Hansen-Løve („Wyspa Bergmana”, „Co przynosi przyszłość”) portretuje prawdziwą everywoman XXI w. To nakręcone wrażliwym okiem studium zabieganej dziewczyny, która próbuje znaleźć chwilę spokoju w niełatwej rzeczywistości.

Zobacz zwiastun [TUTAJ](#)

Podpis zdjęcia: Piękny poranek, reż. Mia Hansen-Løve, 2022

W MEDIACH

«Mia Hansen-Løve wraca do Paryża z niezwykłą historią o samotnej matce rozdartą między niedostępnymi emocjonalnie mężczyznami»

– Peter Bradshaw, „The Guardian” [tłum. własne], przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Mia Hansen-Løve

Urodziła się w Paryżu, gdzie studiowała sztuki dramatyczne. Pierwsze kroki w karierze filmowej stawiała jako aktorka. Zrealizowała m.in. „Co przynosi przyszłość”, „Żegnaj pierwsza miłości” czy „Ojciec moich dzieci”.

JEDEN ROK, JEDNA NOC / ONE YEAR, ONE NIGHT

reż. Isaki Lacuesta, 2022

MFF Berlinale 2022 – Nagroda Jury Ekumenicznego i nominacja do Złotego Niedźwiedzia w Konkursie Głównym; MFF San Sebastián 2022 – oficjalna selekcja; MFF Nowe Horyzonty 2022 – oficjalna selekcja

Czas trwania: 120 min.



Scenariusz: Fran Araújo, Isa Campo, Isaki Lacuesta

Produkcja: Hiszpania, Francja

Zdjęcia: Irina Lubtchansky

Obsada: Alba Guiler, Miko Jarry, Noémie Merlant, Quim Gutiérrez, Nahuel Pérez Biscayart

Isaki Lacuesta odtwarza traumatyczne wydarzenie sprzed siedmiu lat. Dla wielu 13 listopada 2015 świat się zatrzymał. To tego dnia dokonano zamachu terrorystycznego podczas koncertu w paryskim klubie Bataclan. Lacuesta po mistrzowsku manewruje między tamtymi dramatycznymi wydarzeniami. Film daje widzom spojrzenie na bohaterów próbujących poradzić sobie z traumą, jakiej doświadczyli. Nie tracąc indywidualnego charakteru, przekazuje uniwersalne prawdy na temat krzywdy, niesprawiedliwości i powrotu do normalnego życia. Film zdobył Nagrodę Jury Ekumenicznego podczas Berlinale 2022.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#).

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Jeden rok, jedna noc, reż. Isaki Lacuesta, 2022*

W MEDIACH

«Nakręcona przez Irinę Lubtchansky, z intymną dbałością o detale, historia jest od początku bardzo immersywna. Występ Merlant i Pérez jest niesamowity, tworzy wiarygodną parę, którą nietrudno polubić. Ona jest skałą oparcia dla jego delikatnej duszy, lecz w przedstawieniu ich relacji nie ma tam miejsca na sentyment.»

– Anna Smith, Deadline [tłum. własne], przeczytaj recenzję [TU](#).

«„Jeden rok, jedna noc” nie od razu wrzuca nas w mroczne piekło ataku i późniejszej ewakuacji. Powraca do nich w formie koszmarnych przeblysków naznaczających codzienne życie bohaterów już rok po tragedii.»



– Guy Lodge, Variety [tłum. własne], przeczytaj recenzję [TU](#).

BIO

Isaki Lacuesta

Urodzony w 1975 r. w Gironie reżyser, scenarzysta i wykładowca na Uniwersytecie Pompeu Fabry. Specjalizuje się w tworzeniu esejów filmowych łączących dokument i fabułę. Tworzy także instalacje. Dwukrotny zdobywca Złotej Muszli – głównej nagrody MFF w San Sebastián. Jego najnowszy film – „Jeden rok, jedna noc” otrzymał nagrodę podczas Berlinale 2022.

NIEBIESKA LINIA/ LA LIGNE

reż. Ursula Meier, 2022

MFF w Berlinie 2022 – udział w konkursie głównym; Dwa Brzegi 2022 – oficjalna selekcja

Czas trwania: 101 min.

Scenariusz: Stéphanie Blanchoud, Antoine Jaccoud, Ursula Meier

Zdjęcia: Agnès Godard

Produkcja: Francja, Belgia, Szwajcaria

Obsada: Valeria Bruni-Tedeschi, Stéphanie Blanchoud, Benjamin Biolay, Dali Benssalah, Elli Spagnolo, India Hair, Eric Ruf, Thomas Wiesel, Jean-François Stévenin, Louis Gence

Najnowszy film Ursuli Meier to opowieść o potrzebie zachowania bliskości w zaskakującej i granicznej sytuacji. Reżyserka prezentuje portret zbiorowy matki i trzech córek. Jedna z nich, Margaret nie może przekroczyć tytułowej niebieskiej linii, wynikającej z sądowego zakazu zbliżania się. Ursula Meier w czuły i obiektywny sposób próbuje wnikać w głąb psychiki swoich bohaterek, pokazując, że niektórych więzów nie da się rozdzielić. Wstrząsający obraz, który naświetla złożone mechanizmy rodzinne w zupełnie inny sposób, niż czyniły to „Sprawa Kramerów” czy „Kraina wielkiego nieba”.



Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#).

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Niebieska linia*, reż. *Ursula Meier*, 2022

W MEDIACH:

«Meier skutecznie uderza w wysokie tony, ale kiedy trzeba, potrafi dodać humorystyczne elementy. Ten rodzinny komediodramat potrafi poruszać za serca. Dynamika relacji między bohaterami to urocza mieszanka temperamentów, złośliwości i miłości. Aktorki sprawiają, że ich bohaterki są wiarygodne, choć nie zawsze ich zachowanie mieści się w kategoriach logicznego rozumowania. „The Line” to film o trudnej miłości, która przybiera na sile w oddaleniu. Kontrolowany chaos, który równocześnie potrafi przyciągać i odpychać. Takie kino chce się oglądać.»

– Małgorzata Czop, MovieWay, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Ursula Meier

Francusko-szwajcarska reżyserka. Swoje pierwsze filmowe kroki stawiała jednak w Belgii, gdzie ukończyła Szkołę Filmową. Ursula Meier swoją karierę rozpoczęła od produkcji krótkometrażowych filmów dokumentalnych. Jej pełnometrażowy debiut, „Dom przy autostradzie” miał swoją premierę na Festiwalu Filmowym w Cannes oraz był nominowany do trzech Cezarów. Za „Twoją siostrę” Meier odebrała nagrodę specjalną na Berlinale.

HUMANS / THE HUMANS

reż. *Stephen Karam*, 2021



Film Independent Spirit Awards 2022 – nominacja w kategorii najlepsze zdjęcia Lol Crawley;
MFF Munich 2022 – nominacja w kategorii najlepszy film i debiut reżyserki Stephen Karam;
Nowe Horyzonty 2022 – oficjalna selekcja

Czas trwania: 108 min.

Scenariusz: Stephen Karam

Produkcja: USA

Zdjęcia: Lol Crawley

Obsada: Richard Jenkins, Jayne Houdyshell, Amy Schumer, Beanie Feldstein, Steven Yeun, June Squibb

„Humans” to unikatowy portret rodziny celebrującej w wyjątkowy sposób Święto Dziękczynienia. Przedwojenne mieszkanie, w którym toczy się akcja, wypełnia istna gra światła i cieni wywołująca gęsią skórę i przywołująca na myśl niemiecki ekspresjonizm. Dzieło to jest reżyserskim debiutem Stephana Karama, a także adaptacją jego teatralnej sztuki, która wystawiona została m.in. na Broadway’u i zdobyła nagrodę Pulitzera w dziedzinie dramatu. Otoczona aurą tajemniczości i mroku historia łączy elementy realistyczne z fantastycznymi. Twórca krąży wokół relacji, oddając ich psychologiczny rys, zarazem budując pełne napięcia sceny.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Humans*, reż. *Stephen Karam*, 2021

W MEDIACH:

«The Humans przedstawia warstwowe i realistyczne relacje rodzinny w głęboko zniuansowany sposób, który uwzniośla sprawna reżyseria i niezwykle występy aktorskie»

– Mae Abdulbaki, Screen Rant [tłum. własne], przeczytaj recenzję [TU](#)



BIO

Stephen Karam to amerykański dramaturg, scenarzysta i reżyser. Trzykrotny zwycięzca Nationwide Young Playwrights Festival w The Blank Theatre w 1997, 1998 i 1999 roku. Dwukrotny finalista nagrody Pulitzera za komediodramat „Synowie proroka” i jednoaktówkę „Humans”, która również zdobyła nagrodę Tony w 2016 roku w kategorii najlepsza sztuka. Mistrz bolesnych komedii kapitalnie w swych dziełach odzwierciedla amerykańską kulturę. Intryguje go człowiek w stanie strachu i psychologiczny realizm codzienności.

NA PEŁNY ETAT / FULL TIME

reż. Éric Gravel, 2022

MFF w Wenecji 2021, Konkurs „Horyzonty” – nagroda za najlepszą reżyserię (Éric Gravel) i dla najlepszej aktorki (Laure Calamy); MFF Nowe Horyzonty 2022 – oficjalna selekcja; MFF w Monachium 2022 – oficjalna selekcja

Czas trwania: 85 min.

Scenariusz: Éric Gravel

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Victor Seguin

Obsada: Laure Calamy, Anne Suarez, Geneviève Mnich, Nolan Arizmendi

Marie (Laure Calamy) dokłada wszelkich starań, by pogodzić wychowanie dwójki dzieci z pracą w jednym z luksusowych paryskich hoteli. Nie jest to łatwe, zwłaszcza że mieszka poza miastem, a codzienne dojazdy zajmują jej sporo czasu w i tak napiętym już grafiku. Kiedy wreszcie otwiera się przed nią szansa zawodowego awansu, jak na złość wybucha ogólnokrajowy strajk. W kalendarzu Julie brakuje wolnego miejsca. Wszystko jest starannie poukładane, a rytm wielkiego Paryża nadaje tempo jej życiu. Gdzie znajduje się miejsce



jednostki w zurbanizowanej przestrzeni, którą codziennie przemierzają tysiące pociągów, samochodów i pieszych? Éric Gravel – niczym Joanna Bator w „Trzy i pół godziny” czy w Marie Kreutzer w „Ziemii pod nogami” – prezentuje główną bohaterkę, której całe życie jest ułożone pod pieczołowicie opracowany harmonogram. Brakuje w nim przestrzeni na oddech, a naruszenie jednego elementu powoduje, że cała układanka może ulec destrukcji.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#).

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Na pełen etat, reż. Éric Gravel, 2022*

W MEDIACH

«Twórcy thrillerów desperacko poszukujący "silnej kobiecej bohaterki" zazwyczaj myślą siłą charakteru z siłą mięśni. Twórcy niby-thrillera „Na pełny etat” nie robią tego błędu i dają nam prawdziwie silną bohaterkę. Julie boksuje się z rzeczywistością, robi fikołek za fikołkiem i choć nie wygrywa każdego starcia, w obiektywie Gravela wypada cokolwiek heroicznie.»

– Jakub Popielecki, Filmweb, przeczytaj recenzję [TU](#).

«Gravel zbudował miejskie kino akcji na fundamencie atrybutów codziennego życia, stosując przy tym bardzo proste środki. Rezygnując z filtra zbędnych symboli, demonstruje ekstremalny przypadek Julie – namiastki rzeczywistości w skali mikro. Kamera podąża za bohaterką w gorączce jednostkowego dramatu, a ja przeżywam tę gonitwę coraz bardziej z każdą mijającą minutą.»

– Magdalena Wołowska, Filmawka.pl, przeczytaj recenzję [TU](#).

BIO

Éric Gravel



Reżyser i operator. Absolwent wydziału filmowego na Université Concordia w Montrealu. Mieszka i pracuje we Francji. Jego najnowszy film – „Na pełny etat” został nagrodzony dwoma nagrodami na MFF w Wenecji w 2021 r.

KINO O KINIE:

THE STORY OF FILM: A NEW GENERATION

reż. Mark Cousins, 2021

Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Cannes 2021 – udział w konkursie o Złote Oko

Czas trwania: 140 min.

Scenariusz: Mark Cousins

Zdjęcia: Mark Cousins

Produkcja: Wielka Brytania

Północnoirlandzki reżyser Mark Cousins w 2011 roku zachwycił świat swoim 15-godzinnym „The Story of Film: An Odyssey”. Film-podróż przez świat, w którym filmowiec uzewnętrznia swoją miłość do sztuki filmowej. Jego najnowszy film, „The Story of Film: A New Generation” (na 13. FKA pokazywany premierowo w Polsce) to odświeżona biografia X muzy. To dokumentalny zapis podróży Cosuinsa, który jeździ po całym świecie w pogoni za świadkami historii kina. Reżyser zmienia kierunek kamery filmowej. Dla niego ważni są widzowie, ich wspomnienia. Z nie mniejszym szacunkiem traktuje przemysł, twórców a także samą technikę. Film Cousinsa to żywa historia filmu, w której osobiste i intymne refleksje tworzą intrygującą opowieść.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)



POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *The Story of Film: a New Generation*, reż. *Mark Cousins*, 2021

BIO

Mark Cousins

Urodzony w Belfaście, północnoirlandzki reżyser i scenarzysta, krytyk filmowy. Dokumentalista, w którego centrum zainteresowania stoi film – zarówno jako sztuka, jak i technika. Jego najbardziej znany film to 15-godzinny dokument „The Story of Film: An Odyssey”. Po 10 latach Cousins wraca z nowym projektem, by rozwinąć myśli zawarte w kultowym wideoeseju oraz przedstawić jakie zmiany zaszły w filmowym świecie przez ostatnią dekadę.

KUBRICK O KUBRICKU / KUBRICK BY KUBRICK

reż. *Gregory Monro*, 2020

MFF Chicago 2020 – nominacja w kategorii najlepszy film dokumentalny; International Emmy Awards 2021 – nagroda Emmy; BANFF World Media Festival / Rockie Awards 2021 – nagroda w kategorii film dokumentalny Arts & Culture; FOCAL International Awards 2021 – nagroda za najlepszy footage

Czas trwania: 73 min.

Scenariusz: Gregory Monro

Produkcja: Polska, Francja

Zdjęcia: Radek Ladczyk

Obsada: Stanley Kubrick, Michel Ciment, Malcolm McDowell, Jack Nicholson, Shelley Duvall, Sterling Hayden, Arthur C. Clarke

Dokumentalna podróż, która wciąga widza w twórczość jednego z najwybitniejszych



reżyserów w dziejach kinematografii – Stanleya Kubricka. Gregory Monro scala na ekranie wywiady (które z artystą przeprowadzał francuski krytyk Michel Ciment), nagrania rozmów, sceny z filmografii mistrza, a także wyciąga z archiwum taśmy, fotografie i wywiady z jego współpracownikami. Ten wideoesej oddaje ducha działalności reżysera oraz odsłania jego filozofię, inspiracje i najistotniejsze narzędzia, jakimi się posługiwał na przestrzeni swojej niezrównanej twórczości. „Kubrick o Kubricku” to rarytas dla kinomanów, a także źródło cennych informacji dla każdego widza.

W MEDIACH

«Zaskakuje słyszany z offu głos reżysera: ostry, przenikliwy ton księgowego (...). Jeśli połączyć go z „jurodiwą” pod koniec życia aparycją, intelektem szachisty i charakterem do bólu wytrwałego perfekcjonisty, powstaje niespotykana, a przez to intrygująca mieszanka.»

– Gabriel Krawczyk, Filmweb, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Gregory Monro

Francuski reżyser, pisarz i aktor. Choć urodzony w Paryżu to w jego wychowaniu duży wkład miała kultura zachodu, stąd miłość m.in. do kinematografii Stevena Spielberga, Alfreda Hitchcocka, Stanleya Kubricka. W ostatnich latach swej działalności jako reżyser specjalizuje się w dokumentach, zwłaszcza biograficznych wybitnych artystów. Podjął się tematowi życia i twórczości m.in. Louis de Funès, Henri Toulouse-Lautrec i Jerry Lewis. Jego filmy są doceniane i licznie nagradzane na całym świecie, co potwierdza statuetką Emmy za „Kubrick o Kubricku”.

KIEDYŚ BYLIŚMY DZIECIAKAMI / WE WERE ONCE KIDS

reż. Eddie Martin, 2021

MFF Tribeca 2021 – najlepszy montaż w pełnometrażowym filmie dokumentalnym;



Millenium Docs Against Gravity 2022 – nominacja w konkursie Wyborcza.pl Big Screen Doc

Czas trwania: 91 min.

Scenariusz: Hamilton Harris, Eddie Martin

Produkcja: Australia

Zdjęcia: Hugh Miller

Obsada: Jon Abrahams, Priscilla Forsyth, Hamilton Harris, Harold Hunter, Javier Nunez, Jamal Simmons, Tobin Yelland

Co dzieje się za kulisami sukcesu? W 1995 r. premierę miał niskobudżetowy film „Dzieciaki” opowiadający o grupie nowojorskich nastolatków, których życie obracało się wokół narkotyków, jazdy na desce i seksu. Z tego sukcesu Larry Clark stworzył sobie hollywoodzką trampolinę. Po latach Eddie Martin („All This Mayhem”) powraca do tematu wraz z Hamiltonem Harrisem, który wystąpił w filmie w 1995. „Kiedyś byliśmy dzieciakami” to dokument, którym zadaje pytanie o to, jak naprawdę powstały „Dzieciaki” i jak ta produkcja odbiła się na bohaterach klasyka lat dziewięćdziesiątych? Wnioski, do których dochodzi, nieraz są wstrząsające. To niezwykle istotny głos w dobie #metoo.

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Kiedyś byliśmy dzieciakami, reż. Eddie Martin, 2021*

BIO

Eddie Martin

Jeden z czołowych współczesnych australijskich dokumentalistów. Jego debiut, „Jisoe”, był okrzyknięty jednym z najważniejszych i najbardziej znaczących dokumentów australijskich. Zdobył również nagrodę publiczności na St Kilda Film Festival w 2005 r. Najbardziej znany z „All this Mayhem” i swojego najnowszego filmu – „Kiedyś byliśmy dzieciakami”.



MIŁOŚĆ JEST WSZYSTKIM: 100 LAT PODRYWU / LOVE IS ALL: 100 YEARS OF LOVE & COURTSHIP

reż. Kim Longinotto, 2014

MFF Vancouver 2015 – oficjalna selekcja

Czas trwania: 74 min.

Scenariusz: Kim Longinotto

Produkcja: Wielka Brytania

„Miłość jest wszystkim: 100 lat podrywu” to magiczny rejs po amatorach i miłosnych podbojach utrwalonych na taśmie celuloidowej na przestrzeni stu lat. Kim Longinotto zbierając w całość fragmenty przeróżnych filmów, umożliwia nam obserwację, jak na przestrzeni lat zmieniało się w kinie opowiadanie o uczuciach. Pierwszy pocałunek na ekranie, wyzwolenie gejów, wolna miłość... Znalezione materiały niejednokrotnie wzruszają, skłaniają do refleksji. Towarzysząca muzyka w wykonaniu legendarnego Richard’a Hawley’a potęguje wrażenie, iż filmowa miłość płynie wprost do widza.

W MEDIACH

«Dzięki „Love is All” można przekonać się, jak bardzo kino się wyzwalało na przestrzeni tych stu lat.»

– Alicja Sterna, Kultura Onet, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Kim Longinotto to brytyjska twórczyni filmów dokumentalnych. Jest reżyserką, autorką zdjęć oraz producentką. Studiowała literaturę angielską i pisarstwo na Essex University, a następnie uczyła się w National Film and Television School. W swej filmowej działalności



porusza tematy dotyczące kobiet, szczególnie dyskryminację społeczną i kulturową. Jej styl skupia się na obserwacji, która umożliwi zaistnieć w pełni kobiecym bohaterką na ekranie. Od 1988 roku prowadzi firmę produkcyjną wraz z Claire Hunt pod nazwą Twentieth Century Vixen Productions.

CARLA SIMÓN

ALCARRÀS

reż. Carla Simón, 2022

MFF w Berlinie 2022 – Złoty Niedźwiedź; Oscary 2023 – Nagroda Akademii Filmowej za najlepszy film nieanglojęzyczny (oficjalny hiszpański kandydat)

Czas trwania: 120 min.

Scenariusz: Carla Simón, Arnau Vilaró

Produkcja: Hiszpania, Włochy

Zdjęcia: Daniela Cajías

Obsada: Jordi Pujol Dolcet, Anna Otin, Xènia Roset, Albert Bosch, Ainet Jounou

Skąpana słońcem hiszpańska wieś. Życie toczy się tutaj spokojnie, niezmiennie od pokoleń. Do czasu, gdy rodzinne włości głównych bohaterów nie przechodzą w cudze ręce. Carla Simón powraca z poruszającą historią prosto z Katalonii. Autorka ciepło przyjętego „Lata 1993” uchwyciła w „Alcarràs” wszystko to, co przemijalne: zapach dojrzewających winogron, dotyk piasku pod stopami czy w końcu rodzinne szczęście. Jej najnowsze dzieło to epepeja, która przenosi widza na iberyjską wieś i stawia przed nim pytanie: czy istnieje kompromis między tradycją i naturą, a postępek i nowoczesnością?

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)



POKAZ STACJONARNY

Podpis zdjęcia: *Alcarràs*, reż. *Carla Simón*, 2022

W MEDIACH

«Bohaterem zbiorowym historii hiszpańskiej reżyserki jest rodzina, ale kluczowe wydarzenia przedstawiane są z perspektywy dzieci. Dzięki temu zabiegowi jeszcze łatwiej jest uchwycić naturalność, którą operuje Simón.»

– Michał Kujawski, „Na Ekranie”, przeczytaj recenzję [TU](#)

«(...) Katalonka [Carla Simón – przyp. red.], dzięki swojemu czułemu i empatycznemu spojrzeniu, niewątpliwie się wyróżnia.»

– Marcin Prymas, „Pełna Sala”, przeczytaj recenzję [TU](#)

BIO

Carla Simón

Urodzona w 1986 roku w Barcelonie. Gdy miała sześć lat, oboje jej rodzice zmarli na AIDS, a opiekę nad dziewczynką przejęli krewni mieszkający w północnej Katalonii. Wiele lat później Simón wróciła do tamtych doświadczeń w swoim pełnometrażowym debiucie *Lato 1993* (2017), który spotkał się z entuzjastycznym przyjęciem krytyki i został wybrany jako hiszpański kandydat do Oscara. Drugi pełnometrażowy film Simón *Alcarràs* otrzymał Złotego Niedźwiedzia w Berlinie i przeszedł do historii jako pierwszy nagrodzony tą nagrodą film, w którym bohaterowie porozumiewają się w języku katalońskim.

GŁOS KRYTYKÓW:



PASAŻEROWIE NOCY / LES PASSAGERS DE LA NUIT

reż. Mikhaël Hers, 2022

MFF Berlinale 2022 – nominacja do Złotego Niedźwiedzia w Konkursie Głównym

Czas trwania: 111 min.

Scenariusz: Mikhaël Hers, Maud Ameline, Mariette Désert

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Sébastien Buchmann

Obsada: Charlotte Gainsbourg, Noée Abita, Quito Rayon-Richter, Megan Northam, Thibault Vinçon

Noc wyborcza 1981 r. Na ulicach Paryża tłumy świętują zwycięstwo, ale nie Elisabeth. Opuszczona przez męża kobieta została sama z dwójką nastoletnich dzieci. Udaje jej się znaleźć pracę w nocnej audycji radiowej i to właśnie tak poznaje Talulah. „Pasażerowie nocy” to historia o grupce ludzi, która nauczyła się dzielić swoim ciepłem i cieszyć z najkrótszych wspólnych chwil. Przywodząca na myśl „Chungking Express” opowieść o tym, że czyjaś, nawet najkrótsza i przypadkowa, obecność w naszym życiu, może okazać się kluczowa. Mikhaël Hers daje się poznać jako twórca wszechstronny i obdarzony darem obserwacji. Warto kochać, warto wątpić, warto zaczynać od nowa.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#)

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: ***Pasażerowie nocy, reż. Mikhaël Hers, 2022***

W MEDIACH



«Mieszając poetykę codzienności z niewinnością przeszłości i dobrem wzajemnego wsparcia, zrozumienia oraz miłości, Hers tworzy obraz zapadający w pamięć i mogący stawać w szranki z największymi klasykami francuskiego kina obyczajowego.»

– Marcin Prymas, Pełna Sala, przeczytaj recenzję [TU](#).

BIO

Mikhaël Hers

Urodzony w 1975 r. w Paryżu. Tam też ukończył produkcję filmową w La Fémis. Nakręcił trzy udane krótkie metraże. Jego pełnometrażowym debiutem było „Memory Lane” w 2010 r., pokazywane na festiwalu w Locarno. „Pasażerowie nocy” to jego czwarty i najnowszy film pełnometrażowy, nominowany do nagrody w Konkursie Głównym festiwalu Berlinale 2022.

PARYŻ, 13. DZIELNICA / PARIS, 13TH DISTRICT

reż. Jacques Audiard, 2022

MFF Cannes 2021 – nagroda dla najlepszego kompozytora (Rone) i nominacja do Złotej Palmy (Jacques Audiard); Cezary 2021 – nominacje w kategoriach: najlepsze zdjęcia, najlepsza muzyka oryginalna, najlepszy scenariusz adaptowany; MFF w Hamburgu 2021 – nagroda za najlepszy film pełnometrażowy

Czas trwania: 105 min.

Scenariusz: Céline Sciamma, Léa Mysius, Jacques Audiard

Produkcja: Francja

Zdjęcia: Paul Guilhaume

Obsada: Lucie Zhang, Makita Samba, Noémie Merlant, Jehnny Beth

Jeden z najbardziej wyczekiwanych filmów ostatniego sezonu. Jacques Audiard udowadnia, że jedna dzielnica Paryża może pomieścić w sobie cały świat uczuć i wewnętrznych napięć.



Czwórka bohaterów (trzy kobiety i jeden mężczyzna) posłużyli reżyserowi do opowiedzenia o miłości i przyjaźni z najróżniejszych perspektyw. Każda z postaci ma za sobą własne przejścia, nosi w sobie swoje pragnienia, ale też każde z nich ma też pewne ograniczenia. Świetne aktorstwo zostało zderzone z wysublimowanym scenariuszem i świetnym warsztatem formalnym. Film zrealizowany w czerni i bieli, oszczędny wizualnie przywodzi na myśl klasyki Francuskiej Nowej Fali, z jednoczesnym wkładem kulturowym takich tytułów jak „Herbata w haremie Archimedesesa” czy „Krótki film o miłości”.

Zobacz zwiastun filmu [TUTAJ](#).

POKAZ STACJONARNY

podpis zdjęcia: *Paryż, 13. dzielnica, reż. Jacques Audiard, 2022*

W MEDIACH:

«Bohaterów „Paryża, 13. dzielnicy” stymulują hormony i feromony, chcą się kochać, ale wstydzą się uczucia. Nie czują przynależności ani do Paryża, ani do Francji, ani nawet do 13. dzielnicy. Chcieliby poczuć przynależność do siebie.»

– Łukasz Maciejewski, Interia Film, przeczytaj recenzję [TU](#).

«W czarno-białych kadrach Paula Guilhaume’a zaklęta została niebywała elegancja, a architektoniczne zdjęcia tytułowej dzielnicy Paryża, sfotografowano z niemal corbijnowskim sznytem. Reżyserska, scenariuszowa oraz operatorska precyzja i czułość znajdują swoje odzwierciedlenie również w pulsującej warstwie muzycznej. Nieoczywista ścieżka dźwiękowa kompozytora oraz producenta, Erwana Castexa (znanego pod pseudonimem Rone), miesza ze sobą delikatne, płynące partie klawiszy bądź sampli z wyrazistym beatem.»

– Marcin Pietrzakowski, Filmożercy, przeczytaj recenzję [TU](#).



«To kilkanaście męsko-żeńskich scen z życia, ludzkie elektrony błędzące po wielkim blokowisku, kierowane podnieceniem, frustracją, żalobą i ekonomiczną desperacją. W wielkim, szarym i pięknym mieście, uciekając w orgazm, pragnąc choć na chwilę odpocząć od paniki.»

– Marcin Prymas, Pełna Sala, przeczytaj recenzję [TU](#).

BIO

Jacques Audiard

Urodzony w roku 1952, francuski reżyser i scenarzysta. Ma na swoim koncie realizacje teatralne, scenariusze filmowe, a także produkcje krótko- i pełnometrażowe. Swoją pierwszy film pełnometrażowy zrealizował w 1994 r. Najbardziej znany jest z takich pozycji jak „Prorok” czy „Rust and Bone”. Ma na swoim koncie m.in. dwie nagrody BAFTA i dwie Złote Palmy.

13. Festiwal Kamera Akcja odbędzie się od 13-16 października 2022 roku: stacjonarnie w Łodzi oraz online na platformie Think Film (17-20.10.). Zadanie zrealizowane dzięki dofinansowaniu z budżetu Miasta Łodzi. Dofinansowano ze środków Ministra Kultury, Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury, Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej oraz Uniwersytetu Łódzkiego – mecenasa festiwalu. Festiwal odbywa się pod Honorowym Patronatem Prezydent Miasta Łodzi Hanny Zdanowskiej.

Spotkania z cyklu Akcja Edukacja są realizowane w ramach programu „Łódź akademicka, Łódź naukowa 2022”. Projekt jest dofinansowany z budżetu miasta Łodzi w ramach regrantingu przeprowadzonego przez Centrum Opus. Organizatorem jest Fundacja FKA. Wstęp na wydarzenia jest bezpłatny.